

CHƯƠNG HAI

LL12 ĐI MOSCOU

Chiếc DC9 của hãng Hàng Không Swissair cất cánh phi trường Zurich đi Heisinki thủ đô Phần Lan (Finlande) lúc ấy 8 giờ tối. LyLy ngã người trên ghế thở hắt một hơi dài.

Cuộc hành trình này tuy không xa như những chuyến đi trước, nhưng nàng mệt nhoài ngay phút đầu. Chỉ vì nàng ở Genève mà phải lấy xe lửa đến phi trường Zurich để lấy chuyến bay của hãng Suisse. Thật ra từ Genève nàng có thể lấy Fin-air của Phần Lan, nhưng Chef nhất định buộc nàng phải đi Swissair. Chẳng hiểu vì lý do gì ?

Trong bụng không vui, một phần vì bức mình thời gian ngồi chờ ở phi trường, một phần vì lo lắng chuyến đi này mình đơn thân độc mã, sẽ không có bạn đón đưa như những lần trước.

Chắc chắn chuyến đi này dữ nhiều lành ít ! Bởi thế Chef của nàng tức « Trụ Cờ Vàng » từ Washington đã năm lần bảy lượt điện thoại khẩn cầu nàng chấp nhận chuyến đi này.

Có thể nói lần đầu tiên ông không cười đùa chọc ghẹo hay giả bộ lạnh lùng khi giao việc. Lần này giao nhiệm vụ cho nàng ông nói bằng giọng hết sức thân ái :

- Tôi biết sau chuyến đi Bangkok trở về vết thương cô mới vừa lành, sức khoẻ chưa hoàn toàn bình phục. Đáng lý tôi không nên giao cho cô nhiệm vụ mới. Nhưng khốn thay trong số 50 nhân viên CPQ của tôi, chỉ có cô mới lãnh được nhiệm vụ này.

LyLy nói :

- Nếu cần người biết tiếng Nga, Chef đừng quên trong bọn chúng tôi có TL10 và HL25 đều nói tiếng Nga thông thạo.

- Đương nhiên tôi nhớ rõ tài năng của các nàng, quên sao được ? Nhưng lần này tôi buộc lòng phải để cô ra đi vì không thể chọn lựa người khác. Một công tác hết sức đặc biệt mà chỉ có cô mới làm được. Xin cô tha lỗi cho tôi và hãy nhớ lời dặn dò này : « Dù lâm vào cảnh khó khăn trái lòng, xin chấp nhận chịu đựng hy sinh để hoàn thành sứ mệnh mà bình an trở về ».

Ông nói câu sau cùng với giọng nghẹn ngào xúc động, khiến LyLy cũng phải ngạc nhiên về thái độ kỳ lạ của Chef. Nàng cười nhẹ, hỏi :

- Chef làm sao thế ? Lãnh công tác ra đi là nghề của LyLy mà ? Cái mạng ruồi này có đáng giá gì đâu mà Chef phải lo lắng dữ vậy ?

Nàng dứt lời cất tiếng cười vang. Tiếng cười trong vắt như tiếng thủy tinh khua ! Nhưng Chef nàng không cười. Ông nói tiếp bằng giọng nghiêm trọng :

- Lần này tôi đòi hỏi cô quá nhiều. Tôi biết tôi có lỗi sâu nặng đối với cô. Tôi biết khi trở về cô sẽ oán ghét tôi. Một lần nữa xin cô tha lỗi về những gì sẽ xảy ra trong chuyến đi này.

Tôi cũng xin thay mặt chính phủ Hoa Kỳ cảm ơn cô đã chấp nhận một chuyến đi hy sinh.

LyLy muốn nói đùa : « Chắc lần này LyLy không còn hy vọng sống sót trở về để oán ghét Chef đâu ». Nhưng nàng nghe giọng nói của Chef quá nghiêm trọng nên không dám đùa, chỉ hỏi :

- Vì sao có dính líu đến chính phủ Hoa Kỳ ?

- Vì lần này cô sẽ làm một việc trọng đại cho họ, công tác trực tiếp với CIA. Có thể nói rõ hơn, cô kể như nữ điệp viên của CIA trong chuyến đi này.

Nghe đến đó LyLy cười nhỏ, hỏi đùa :

- Bộ nhân viên CIA chết hết rồi sao mà họ lại phải nhờ đến nhân viên tình báo hạng bét CPQ ?

Như không nghe câu nói đùa của LyLy, Chef nàng tiếp tục giọng trang trọng :

- Bấy lâu nay họ giúp mình mọi mặt. Lần này họ không làm được, họ nhờ mình. Tôi nghĩ, đây là dịp để chúng ta đáp lại ân nghĩa của họ.

LyLy cười dòn :

- Công tác gì ghê gớm đến nỗi CIA không làm được ? Mà một khi họ không làm được, sao Chef dám cả gan đưa nhân viên mình lãnh chớ ?

- Vì tôi cũng công nhận chỉ có cô mới làm được !

Tuy vẫn với giọng nghiêm chỉnh, nhưng LyLy nghĩ Chef muốn tâng bốc mình để giao việc, nên giận dỗi :

- Chef xạo làm chi ? Cho LyLy đi tàu bay giấy làm chi ? Chẳng thà Chef cứ nói thật lý do vì sao chọn lựa kẻ này, thì dù có chết xứ người kẻ này cũng cam tâm.

Nghe nàng nói giọng giận dỗi, Trạ Cờ Vàng lých quỳnh nói :

- Xin cô đừng giận ! Tôi nói thật tình chứ không phải xạo hay cho cô đi tàu bay giấy đâu ! Khi nghe tôi giải thích lý do chắc chắn cô...cô...

- Cô thế nào ? Chef giải thích ngay đi ! Sao lần này Chef nói lòng vòng lắm cảm quá vậy ?

Nàng cười hì hì sau câu nói. Trạ Cờ Vàng biết nàng đã hết giận, ông ta mới tươi tỉnh nói :

- Như cô đã biết, tôi gửi cô qua Moscou nói là cho cô đi trượt tuyết, chứ sự thật mùa này muốn trượt tuyết phải lên miền Bắc nước Nga. Ở Moscou làm gì còn tuyết để trượt ? Cô qua đó đội lớp một cô gái cộng sản Việt Nam mà CIA cần theo dõi. Và sở dĩ chỉ có cô mới làm được, vì cô hao hao giống nàng ấy.

LyLy nhủ thầm :

« À thì ra vì mình xui xẻo giống người ta nên phải đem thân vào chỗ chết ».

Không nghe nàng phản đối gì nữa, Chef nàng nhỏ nhẹ tiếp :

- Bây giờ thì cô đã rõ tại sao CIA không làm được việc này.

- Nhưng tôi sẽ phải làm thế nào ?

- Khi rời Suisse cô sẽ nhận lệnh CIA từng giai đoạn. TV29 sẽ đem vé máy bay cho cô ngày một và sẽ cho cô biết thêm vài chi tiết. Chúc cô nhiều may mắn.

Cuộc điện đàm lần chót chấm dứt nơi đó. Hai ngày sau TV29 đem đến vé máy bay cho LyLy với một hộp quà to, nói rằng của Chef gửi cho. Khi mở hộp quà LyLy suýt ngất, vì đó là chiếc áo khoác mùa Đông, lông con Vison, trắng như tuyết. Áo thật đẹp, thật sang, của hiệu áo lông nổi tiếng ở Paris. Áo ấy theo sự hiểu biết của LyLy, trị giá trên mười ngàn Mỹ kim. Áo của các nữ minh tinh, của bà hoàng, công chúa... mà LyLy không bao giờ dám mơ ước được sờ mó tới.

Được món quà to lớn đắt tiền, LyLy cảm động ngời đờ một lúc bỗng cười nhẹ, giọng đau thương :

- Chị Tuyết Vân à, chuyến đi lần này của em là chuyến đi của Kinh Kha, nên Chef mới cưng chiều em thế ấy !

Tuyết Vân khoác áo lên mình bạn ngắm nghía, vừa nói an ủi :

- Em nghĩ, mạng chị lớn lắm ! Vả chẳng với tài sắc của chị hiểm nguy nào cũng xoay sở được. Chị đừng quá bi quan !

Nên mừng về món quà Chef tặng. Quà thật trong bọn mình, ông cung chị nhất !

LyLy thừa biết Chef tin cậy quý trọng mình nên mới giao nhiều việc quan trọng. Và điều làm nàng cảm động hơn hết là nghe nói mỗi khi nàng đi công tác, Chef ở nhà ăn ngủ không yên, biếng nói, biếng cười. Quà thật nàng được Chef thương quý đặc biệt.

Trong phút chốc nàng như quên hẳn niềm lo, nét mặt rạng rỡ vui tươi. Nàng cười với bạn, nói pha trò :

- Chị nói đúng lắm ! Bọn « ruồi nhặng thối tha », hay bọn « đàn anh vĩ đại » cũng có thể chết bởi nụ cười của giai nhân mà !

Nàng ngắm mình trong gương, trong lớp áo lông trắng như tuyết, gương mặt mỹ miều của nàng càng tăng phần mỹ lệ kiêu diễm, khiến nàng ngây ngất với mình.

TV29 ngồi im ngắm bạn, không nói tiếng nào. Một lúc, chờ cho nỗi cảm xúc của bạn qua đi, TC mới trao vé máy bay cho bạn và nói :

- Chị đi Helsinki, ngụ tại khách sạn Hyatt. Hotel em đã đặt sẵn rồi. Còn thông hành thì chuyến này chị vẫn xài thông hành Madame Dumas.

LyLy chưng hửng hỏi :

- Vì sao lại đi Helsinki thủ đô của Phần Lan ? Em tưởng Chef bảo em đi Moscou chứ ?

Đến lượt Tuyết Vân trân trọng nhìn LyLy, như không tin bạn có thể hỏi một câu khờ khạo như thế ! Nàng buộc miệng kêu lên :

- Lạ nhỉ ? Chef vẫn cho chị là kẻ thông minh nhất, em cũng đồng ý. Sao hôm nay chị lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy ? Đương nhiên chị đi công tác ở Moscou, nhưng phải đi qua ngõ Phần Lan rồi mới vượt biên.

LyLy hồ thẹn chống chế :

- Nhưng nếu em vẫn xài thông hành Madame Dumas, thông hành Suisse. Là công dân một quốc gia trung lập em vẫn có thể qua Moscou như khách du lịch được mà ? Tội tình em phải qua Phần Lan, rồi đi chui qua biên giới Nga là việc khó khăn nguy hiểm nào phải trò đùa ?

TV29 cười hiền :

- Mới đầu em cũng bàn tính với Chef như chị. Chỉ vì chúng ta quên mất một điều : « Khách du lịch viếng nước cộng sản đều bị theo dõi và kiểm soát chặt chẽ. Dù chị là đàn bà, là công dân của một nước trung lập, mỗi cử động của chị đều không lọt khỏi những đôi mắt cú vọ của bọn mật vụ công an ». Và lại xin visa chiếu kháng vào Nga họ điều tra kỹ lắm Madame Dumas ạ ! Sợ rằng không tìm đâu ra một Monsieur Dumas để bảo đảm cho Madame trong chuyến đi này !

Nghe bạn chọc ghẹo mình, LyLy nguýt bạn với đuôi mắt thật dài :

- Xí ! Chị gần ông già nên ăn nói càng ngày càng giống ông !

TV29 cười hì hì nói tiếp :

- Ở Phần Lan có một số ít dân tị nạn Việt Nam, nhưng không có người CPQ mình. Cho nên chuyến đi này chị sẽ không có bạn đón đưa. Tuy nhiên chị hãy an tâm ! CIA sẽ chăm sóc chị chu đáo lắm ! Vì chị đi làm việc cho họ mà ?

- Ông già có nói cho chị biết em sẽ làm gì bên đó không ?

- Chị hẳn biết tánh ông có bao giờ mở miệng nói lời gì với bọn mình ? Nếu có là những lời chọc tức, hoặc tiếng cười làm điếc tai người nghe !

Nghe bạn phê bình Chef, LyLy phì cười. Trong bọn họ, Tuyết Vân là người cận kề với Chef. Nàng không lanh lợi, nhưng bản tánh thâm trầm dịu dàng. Có lẽ nhờ thế nàng mới chịu đựng nổi một người như Chef của họ !

Đang trầm ngâm hồi nhớ đến bạn và Chef, LyLy chợt nghe tiếng nói bên tai :

- Xin phép Mademoiselle nhé ?

LyLy giật mình ngẩng mặt nhìn lên, gặp ngay nụ cười thật tươi của tiếp viên steward. Một anh chàng khá đẹp trai, tuổi trẻ, chắc vào khoảng 25,26 ... Chàng ta nói :

- Đã đến giờ ăn. Tôi xin phép dọn ăn cho cô nhé ?

Swissair có 3 hạng. Nàng ngồi hạng nhất (first class) nên được chăm sóc chu đáo lắm. Ghế ngồi có thể bật dài thành giường ngủ, bàn ăn cá nhân cũng rộng lớn, bày biện sang trọng và chiêu đãi viên rất đặc biệt. Đương nhiên thức ăn nước uống cũng đặc biệt. Mà hành khách hạng này ngoài những công chức cao cấp của các quốc gia trên thế giới đi công du, có lẽ chỉ có hạng vua chúa dầu hỏa. Chỉ vì giá mắc gấp ba ! Lần nào đi công tác, LyLy cũng được Chef cung, cho đi máy bay hạng nhất, cho ở khách sạn sang trọng nhất hoàn cầu. Nàng đã quen rồi nếp sống phong lưu !

Có lẽ cuộc đời người điệp viên trên thế giới được hưởng thụ để vào sinh ra tử !

Viên steward vừa dọn thức ăn cho LyLy, vừa tìm cách gọi chuyện làm quen với nàng. Câu hỏi đầu tiên của hắn như vậy :

- Mademoiselle đi du lịch Phần Lan ?

LyLy mỉm cười :

- Ông đoán đúng !

- Thắc cảnh bên ấy đẹp lắm ! Sông hồ bên ấy thơ mộng tuyệt vời lắm ! Cô chọn đúng địa điểm du lịch !

LyLy vẫn giữ nụ cười trên môi, hỏi lại :

- Đẹp hơn thiên đường Thụy Sĩ được sao ?

- Không thể so sánh cảnh đẹp xứ nọ với xứ kia. Ví như đàn bà mỗi người mỗi vẻ.

Hắn nói câu sau nheo mắt nhìn LyLy ra chịu lời là. Chẳng lạ gì tánh nết của đàn ông, LyLy không khó chịu lắm ! Nàng tỉnh tuồng ăn uống một cách tự nhiên. Hắn chăm sóc bữa ăn cho nàng từng li từng tí. Thật ra hành khách hạng này đều được tiếp đãi như thế. Hắn đối với nàng không có gì đặc biệt !

Đương nhiên bữa ăn sang trọng của người Âu giáo đầu uống rượu khai vị, ăn những món ăn chơi. Nếu món ăn chính là thịt thì đãi rượu đỏ. Nếu món cá, tôm, đồ biển ... thì uống rượu trắng. Nàng đã quen nếp sống thượng lưu Âu Mỹ nên cũng sành uống rượu. Tuy nhiên nàng uống là để chứng tỏ mình cũng sống nếp sống trưởng giả, chớ không phải là kẻ nghiện rượu.

Thấy anh chàng đứng một bên cứ rót rượu cho mình, LyLy hỏi đùa :

- Ông định chuốc rượu cho tôi say chăng ?

Hắn cười nhẹ, nheo mắt hỏi nàng :

- Cô nghĩ rằng, phải cần rượu mới say được sao ? Tôi nào có uống, đứng nơi đây hầu hạ cô đã say ngất rồi !

LyLy mỉm cười, nhủ thầm :

« - Tên Suisse này biết tán gái thật là lạ ! Ta ở Thụy Sĩ đã lâu, đàn ông xứ này cục mịch, không biết tán tỉnh. Bởi thế sinh viên Việt Nam du học chế nhạo họ, gọi họ là dân Sục Sịch. Sục Sịch là do đọc nhại chữ Suisse, nhưng cũng cố ý chê dân họ cục mịch cù lằn. Tên này có lẽ nhờ làm nghề bay, chu du thế giới, tánh nết phong lưu khác hẳn đồng hương ! ».

Thấy nàng mỉm cười lặng thinh, hấn tấn công tới tấp :

- Cô du lịch một mình có cần người hướng dẫn không ?
Cô ngụ ở khách sạn nào ?

Đã đến lúc LyLy không muốn cù cưa với hấn, nên giọng nói hơi sảng, mặc dù trên môi vẫn giữ nụ cười :

- Quả thật ông chưa uống rượu mà đã say nên hỏi hơi nhiều ! Nhưng thôi, tôi cũng xin đáp câu hỏi của ông : Tuy tôi ngồi đây một mình, nhưng lúc đến nơi tôi sẽ không còn một mình, nên tôi không cần người hướng dẫn. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Madame Dumas. Monsieur Dumas đang chờ tôi ở khách sạn Hyatt. Ông thoả mãn câu trả lời của tôi rồi chứ ?

Hấn nghe nàng xưng Madame Dumas, sắc mặt có chút biến đổi. Và sau cái biến đổi ấy hấn gật đầu chào nàng một cách trang trọng, rồi êm thấm rút lui. Từ đó suốt cuộc hành trình hấn không đứng một bên nói chuyện cà kê nữa !

Phi cơ transit ở phi trường Stockholm (Thụy Điển) mất một giờ, cộng thêm 4 giờ bay nên lúc đến nơi là 1 giờ khuya.

Phần Lan cũng là nước trung lập. Với thông hành Thụy Sĩ LyLy không cần phải xin chiếu kháng (visa), mà cũng không làm thủ tục gì lúc đến phi trường. Xe Car của khách sạn Hyatt đã chờ sẵn ở đó để đón khách.

Và trong số khách của khách sạn Hyatt đêm nay ngoài LyLy còn có phi hành đoàn của Swissair trên 20 người. Hyatt cũng là khách sạn sang tọng đứng đầu thế giới, ngang hàng

với Hilton. Tòa nhà này cũng to lớn với những tiện nghi bậc nhất.

Chuyến này không có bạn đón tiếp, nên sau khi làm thủ tục nơi quầy tiếp khách LyLy lên phòng đã hơn hai giờ sáng. Nàng mệt nhoài, lau mặt mũi sơ qua, leo lên giường dỗ giấc ngủ.

Nàng nhắm mắt thật lâu vẫn không ngủ được ! Một phần nước này thuộc vùng cực Bắc, mùa hè gần như không có ban đêm, mùa đông gần như không có ban ngày. Cho nên mùa này vào hai giờ khuya mà LyLy có cảm tưởng như bên ngoài trời đã rạng đông. Các cửa sổ dù đóng kín, ánh sáng vẫn lọt vào.

Nằm một lúc không ngủ được, đầu óc nặng trĩu nhưng nhức, thật là khó chịu ! LyLy ngồi dậy quay điện thoại gọi bồi phòng mang cho nàng ly trà nóng.

Mấy phút sau người bồi gõ cửa. LyLy mở cửa cho hấn mang trà vào. Hấn đặt tách trà lên bàn, gạt đầu chào nàng rồi quầy quả ra đi. Nhưng hấn chưa kịp khép cửa thì bên ngoài có một người len vào đóng cửa lại, rồi đứng sừng sững nơi đó.

Trước sự đột nhập thành linh của kẻ lạ, mà nàng trong lớp áo ngủ mong manh, LyLy kinh hoàng phóng lên giường chui vào chăn. Bây giờ nàng mới bình tĩnh nhìn kẻ đột nhập là ai ? Và khi thấy kẻ đó rồi, mặt nàng nặng xuống, nàng nói giọng giận dữ :

- À, thì ra là ông ! Tôi tưởng ông có giáo dục của một công dân Suisse, không dè ông tệ như vậy ! Ban đêm ban hôm ông đến phòng tôi làm gì ? Nếu ông không muốn tôi gọi nhân

viên an ninh của khách sạn tới đuổi ông đi, tốt hơn ông nên ra khỏi phòng tôi ngay.

Dĩ nhiên kẻ lạ không ai khác hơn là anh chàng steward mà nàng trò chuyện trên chuyến bay. Thấy nàng phần nộ, chàng ta đứng im nhìn nàng, miệng chum chim cười. LyLy tức giận chụp máy điện thoại nơi đầu giường định cầu cứu khách sạn. Hấn biết rõ ý định của nàng nên bước tới giật điện thoại đặt lại chỗ cũ và miệng hấn chọt kề sát tai nàng thì thầm :

- Cô LL12, sáng mai cô lấy taxi đến chợ cá Helsinki vào nhà lồng hỏi mua cá lia thia. Nếu có người bảo cô theo họ về nhà lấy cá, cô theo họ.

Câu câu nói lọt vào tai, đôi mắt LyLy mở tròn xoe kinh ngạc nhìn anh chàng steward. Chàng ta mỉm cười nheo mắt với nàng, nói tiếp :

- Bây giờ tôi xin cáo từ. Chúc cô ngủ ngon nhé ?

Sau câu nói hấn quay lưng bước đi. LyLy lých quỳnh nhảy xuống giường chạy theo níu tay chàng ta, lắp bắp hỏi :

- Ông ...ông là...ông là...Tại sao ông không cho tôi biết ngay ? Ông... khoan đi..

Hấn dừng bước xoay người đối diện với nàng. Đôi mắt hấn chọt nhìn nàng sững sờ ngây dại, như một người bị thu hút bởi tượng thần vệ nữ. Hấn vụt thở dài :

- Cô đẹp quá ! Sao lại chọn một nghề nguy hiểm như vậy ?

Tuy có hổ thẹn vì tấm thân lồ lộ qua làn the mỏng trước đàn ông lạ, nhưng LyLy không thể để chàng ta bỏ đi, tay vẫn không buông chàng ta, miệng lí nhí nói :

- Ông...Ông ở lại ! Tôi còn nhiều điều muốn hỏi ông.

Hắn nhìn nàng bằng đôi mắt trêu ghẹo, nói nhỏ :

- Tôi phải đi, nếu không cô gọi nhân viên khách sạn tới đây đuổi tôi thì xấu hổ lắm !

Qua ánh đèn màu sắc mặt LyLy càng đỏ thêm sau câu nói của hắn. Cũng may hắn không cố ý trêu ghẹo nàng lâu. Hắn nghiêm mặt nhỏ nhẹ bảo :

- Tôi đã nói tất cả những gì tôi phải nói. Bồn phận tôi chỉ từng đó. Cô không cần phải biết nhiều. Ngày mai nên làm theo lời tôi đã nói. Bây giờ thì cô nên ngủ. Tôi không thể nán ở đây phá giấc ngủ của cô. Tôi đi đây ! Xin chào và chúc cô nhiều may mắn.

Hắn bước ra ngoài, khép cửa lại. LyLy leo lên giường đầu óc càng nhưc nhối...

Bây giờ nàng mới hiểu lý do Chef buộc nàng phải lấy chuyến bay của hãng Suisse và Tuyết Vân đặt phòng ở khách sạn Hyatt cho nàng.

Nàng không ngạc nhiên khi biết anh chàng steward là người của CIA. Nhưng nàng không ngờ họ tiếp xúc nhanh như vậy ! Ngay từ phút đầu trên phi cơ ! Cơ quan tình báo Mỹ quả thật kinh người !

Nhớ những lời sỉ mắng của mình với anh chàng Suisse, LyLy tức cười. Người Suisse nói nhiều thứ tiếng nên vào thời đệ nhị thế chiến thành phần điệp viên của phe Đồng Minh đều là người Suisse. Anh chàng steward của Swissair có là nhân viên của CIA cũng là chuyện thường. Chỉ có nàng ngớ ngẩn không nhận ra, lầm tưởng là một chàng dê xồm.

Càng nghĩ LyLy càng tức cười, mà cũng không khỏi hổ thẹn. Nàng úp mặt xuống gối một lúc hồn chìm vào cõi mộng...

Buổi sáng LyLy ăn điểm tâm ở khách sạn xong vội vàng đón taxi đến chợ cá Helsinki. Nàng đã từng du lịch xứ này nên không bỡ ngỡ lắm !

Chợ cá nằm ngay bờ biển, lối kiến trúc gần giống như chợ nhà lồng ở Saigon. Khoảng lộ thiên bán đủ thứ... rau cải, trái cây, hàng vải, nôi niêu.v.v... và v.v... Bên trong nhà lồng đặc biệt là hàng cá tôm, những thứ tải từ biển. Cho nên dù khách hàng có thể mua bất cứ thứ gì ở chợ này, nhưng chợ vẫn mang tên là chợ cá.

Vì không rõ hình dáng người nàng cần tìm, nên đứng ngẩn ngơ một lúc LyLy mới hỏi người bán cá ở gian hàng đầu nàng muốn mua cá lia thia.

Nàng hỏi tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức... hỏi một lúc năm bảy người bán hàng, nhưng không ai hiểu nàng nói gì ? LyLy chợt nhớ ngôn ngữ Phần Lan có nhiều tiếng giống tiếng Nga, nên thử nói tiếng Nga với họ. May sao trong số bạn hàng

có người hiểu tiếng Nga. Người ấy liền phiên dịch câu hỏi của LyLy, chẳng dè số bạn hàng nghe xong vụt cười rộ !

Sự thật nàng đến chợ bày bán đủ loại tôm cá để ăn, lại hỏi mua cá kiểng lia thia, quả là điều ngớ ngẩn. Thiên hạ cười cũng phải !

Thấy họ nhìn mình cười, LyLy bẽn lẽn cười theo, mà trong bụng cực kỳ tuyệt vọng, đâm ra nghi ngờ anh chàng steward nói bậy !

Đang khi nàng đứng tần ngần với nụ cười gằn như mếu, chợt có một ông lão ngồi ở gian hàng sau cùng chậm chạp tiến về phía nàng. Bàn tay gầy guộc của ông ta chợt nắm vai nàng, cùng lúc với câu nói bằng tiếng Nga :

- Cô muốn mua cá lia thia hãy theo tôi về nhà.

LyLy mừng quýnh gật đầu, theo chân ông lão. Cả hai đi một lúc đến bãi đậu xe. Ông lão dắt nàng đi đến chiếc camion, mà trên xe có một chàng thanh niên trẻ tuổi ngoẹo đầu trên tay lái ngủ khò. Ông lão đánh thức chàng ta, bảo anh ta đưa LyLy đến nhà người nào đó với cái tên thật khó nghe.

Chàng thanh niên không hỏi lời thôi, mở cửa cho LyLy lên xe ngồi bên cạnh chàng ta. Ông lão đi trở lại chợ cá, cùng lúc với xe camion rồ máy.

Xe chạy khỏi thành phố một lúc LyLy bắt đầu sốt ruột, lên tiếng hỏi chàng thanh niên tài xế bằng tiếng Anh :

- Còn bao lâu nữa mới đến nơi ?

Hắn lắc đầu tỏ ý không hiểu câu nói của nàng. Nàng liền hỏi tiếng Nga với hắn. Hắn hiểu mập mờ, nên trả lời nàng một câu tràng giang đại hải bằng tiếng Phần Lan. LyLy không hiểu nên chỉ lắc đầu cười. Chàng ta cũng cười, giọng cười thật vô tư !

Người Phần Lan có gương mặt khác biệt với dân Pháp, Đức, Ý, Thụy Sĩ... Họ thường có tóc vàng, mắt xanh. Chàng thanh niên này tuổi khoảng 20, có đôi mắt xanh như màu xanh của biển, cái miệng thật có duyên, cười nói líu lo với LyLy, mặc dù chàng ta cũng biết nàng không hiểu gì !

Xe rời thành phố lâu lắm và đi về miệt rừng. Hai bên đường là rừng cây san sát không thấy ánh mặt trời, khiến LyLy có cảm tưởng như trời đã về chiều mà mình vẫn chưa đến nơi, trong bụng bắt đầu lo. Nàng lại lên tiếng hỏi chàng thanh niên, nhưng câu trả lời của chàng ta chỉ là nụ cười trừ.

Ngôn ngữ bất đồng quả là một vấn đề nan giải và khó chịu ! Nhắm mình có lo lắng thắc mắc cũng chẳng giải quyết được gì, LyLy tựa đầu nơi thành xe, mắt lim dim, mặc tình cho tài xế đưa mình tới đâu !

Khoảng một giờ sau xe chạy vào một trại cưa. Trại khá lớn ! Trong trại, ngoài sân...chất từng đống cây to lớn đốn từ rừng chuyển về. Nhưng đó đây vắng teo, không người !

Cạnh trại có một mái nhà nhỏ. Xe dừng trước mái nhà đó. Chàng thanh niên mở cửa xe cho LyLy xuống, rồi leo lên xe rồi máy chạy đi, quên cả chào từ giả nàng! Có lẽ chàng ta đã trễ giờ hẹn với ai đó nên mới hấp tấp đi, sau khi nhìn đồng hồ nơi tay.

Còn lại một mình trước cảnh hoang vu, LyLy cảm nghe sợ hãi, đôi chân ngập ngừng bước đến thềm cửa của gian nhà và ngần ngại một lúc nàng mới gõ cửa. Nàng gõ hai ba lượt, vẫn không nghe có người lên tiếng. Y như một mái nhà hoang vô chủ !

Lòng càng kinh động, LyLy đập cửa gọi lớn. Trong nhà vắng lặng như tờ ! Thình lình nàng có tiếng xe từ đường cái chạy vào trại cưa. Nàng mừng rỡ quay đầu nhìn ra sân, thấy một người đàn ông và một người đàn bà vào tuổi trung niên từ trong xe du lịch hối hả mở cửa bước ra. Cả hai hấp tấp đi tới bắt tay chào nàng. Người đàn bà liền hỏi bằng tiếng Anh :

- Xin lỗi, cô tới tìm chúng tôi có điều chi ?

LyLy có hơi ngạc nhiên về câu hỏi của bà ta, song nàng vẫn đáp một cách tự nhiên :

- Tôi muốn mua cá lia thia. Một ông cụ ở chợ Helsinki đưa tôi đến đây lấy cá. Phải chăng quý vị là người giao cá cho tôi ?

Cả hai mỉm cười gật đầu và mời nàng vào nhà. Người đàn bà bước tới mở cửa, vừa nói :

- Xin lỗi về câu hỏi của vợ tôi khi nãy. Chúng tôi chỉ muốn cô xác định để không nhận lầm kẻ khác.

LyLy mỉm cười :

- Ông bà cẩn thận như vậy rất phải !

Người đàn bà hỏi LyLy:

- Ông già bán cá đưa cô đến đây rồi bỏ đi ngay sao ?

- Không ! Do một thanh niên trẻ tuổi lái xe camion đưa tôi đến đây rồi quày quả đi ngay.

Người đàn bà liền hỏi chồng :

- Ai vậy ? Anh biết không ?

- Có lẽ là thằng Roby.

Trả lời câu hỏi của vợ xong, người chồng lại lên tiếng xin lỗi LyLy :

- Tha lỗi chúng tôi đã trở về trễ khiến cô phải chờ đợi và lo sợ.

LyLy lắc đầu kèm với nụ cười :

- Tôi vừa mới đến là ông bà về tới.

Sự thật nàng chờ khoảng năm mươi phút. Thời gian tuy ngắn, mà trong lòng hoang mang lo sợ nên năm mươi phút vừa qua LyLy có cảm tưởng như lâu lắm.

Người vợ vụt cười nói :

- Trên đường về đây chúng tôi không gặp xe camion trở ra thì chắc là cô không phải mới tới. Chúng tôi quả thật có lỗi với cô ! Bây giờ chắc cô đã đói bụng ?

Hai vợ chồng chủ nhà nói tiếng Anh rất thông thạo, lại thêm trò chuyện cởi mở, LyLy hoan hỉ trong lòng. Nàng cười tươi nói :

- Quả thật tôi rất đói bụng.
- Nếu thế tôi vào nhà bếp hâm nóng thức ăn, trong khi chồng tôi bày bàn. Cô cần lau rửa hãy theo tôi.

LyLy không từ chối, theo nữ chủ đến phòng tắm. Nàng cần xối nước lên mắt cho tươi tỉnh, chỉ vì đêm qua ngủ ít, trong người ngầy ngật buồn ngủ.

Khi nàng từ phòng tắm đi ra, hai vợ chồng chủ nhà đứng chờ nàng nơi bàn ăn. Nhà này tuy không rộng lớn, nhưng các phòng ngăn nắp và đầy đủ tiện nghi, trình bày mỹ thuật. Chứng tỏ chủ nhân thuộc hạng trung lưu.

Món ăn là thịt thỏ hầm rược đỏ, ăn với khoai luộc. Mỗi người có đĩa salade và thổi bánh mì. Một bữa ăn thường, không có gì trọng đại, song LyLy ăn rất ngon.

Nữ chủ nhân tâm sự :

- Chúng tôi ở miệt rừng, thường ăn thịt thỏ hơn các loại thịt khác. Sáng nay đi chợ trong làng có mua ít đồ biển để mời cô chiều nay. Cũng vì ghé chợ hơi lâu, khiến cô phải chờ đợi.

LyLy không ngờ hai vợ chồng người này tiếp đãi nàng ân cần như thế. Nàng cảm kích nói :

- Cảm ơn lòng hiếu khách của ông bà. Sự thật tôi ăn uống dễ dãi, thịt thú rừng rất ngon. Ông bà cực lòng vì tôi quả không đáng !

Người chồng nói :

- Đón tiếp cô là bốn phận của chúng tôi mà.

Nghe người chồng nói thế LyLy liền hỏi :

- Ông có biết chương trình của tôi ra sao không ?

- Ăn xong cô phải thay đổi y phục để tôi chụp hình làm giấy tờ cho cô. Tối nay cô sẽ theo đoàn thợ Nga vượt biên giới.

Thấy nàng có vẻ mờ mịt không hiểu, người vợ giải thích thêm :

- Phần Lan đất rộng, dân ít, thợ làm rừng thiếu. Nên chính phủ nước tôi cho phép dân Nga ở vùng cận biên giới được qua Phần Lan làm nghề đốn cây bên này. Họ đi đi về về mỗi ngày, cũng vì thế mà sự kiểm soát hai bên không chặt chẽ. Tối nay sau bữa ăn cô nhập với đoàn thợ đốn rừng trở về làng họ. Tức là cô sẽ vượt biên giới Nga.

- Từ đây qua biên giới có xa lắm không ?

- Nhà chúng tôi rất cận biên giới. Qua khỏi khu rừng này là làng Vybourg của Nga rồi. Từ làng ấy đến Leningrad không xa lắm.

- Ông bà có đi cùng với...

Người chồng không chờ LyLy dứt câu, đáp ngay câu hỏi của nàng :

- Chúng tôi chỉ có bốn phận tiếp đón cô trên đất Phần Lan và làm mọi thủ tục cho cô vượt biên tới nay. Ngoài ra chúng tôi không biết gì hơn.

LyLy trầm nghĩ : CIA đã dọn sẵn con đường cho nàng đi. Người của họ tự động tìm kiếm nàng. Nàng cứ đi theo con đường họ vạch sẵn, không cần biết trước cho một xác.

Nghĩ như thế nên nàng không hỏi chuyện mình nữa. Nàng hỏi thăm về dân tình Phần Lan. Hai vợ chồng thay phiên nhau kể điều nọ việc kia rất lý thú, người vợ nói thêm :

- Người Phần Lan sống gần biên giới đều nói được tiếng Nga. Vả lại dân Phần Lan và dân Nga gốc trắng cùng một gốc mà ra, ngôn ngữ cũng có nhiều tiếng giống nhau, ví như tiếng Pháp và tiếng Anh vậy !

- Tôi chưa đến vùng cận biên giới này. Nhưng tôi cũng đã viếng một vài nơi trong những lần du lịch trước. Ví như vùng Savonlina có cái đẹp tuyệt vời của hồ và đảo. Thú vị nhất là lấy du thuyền đi từ tỉnh nọ đến tỉnh kia trên giòng sông êm ả giữa vùng trời nước thơ mộng...

Nghe nàng kể, người chồng tỏ vẻ ngưỡng mộ :

- Cô rành nước tôi có lẽ hơn cả chúng tôi.

LyLy mỉm cười :

- Tôi rất thích chu du thế giới, xem cho hết cái đẹp của vũ trụ, nhìn tận tường những lâu đài thành quách của người xưa...Nơi nào tôi cũng muốn đặt chân tới, dù phải trả một giá rất đắt là sinh mạng.

Nàng muốn nói đến nghề nghiệp hiểm nguy của mình. Chủ nhà đương nhiên là hiểu. Người chồng nhìn nàng bằng ánh mắt khâm phục. Người vợ thở ra nhẹ nhẹ như thăm tiếc rẻ. Bỗng nhiên bà ta hỏi :

- Cô là dân xứ nào ?

LyLy đáp không dẫn đo :

- Tôi là người Thái, sinh sống trên đất Suisse, lập gia đình với người Suisse.

Nàng nghĩ, nàng mang thông hành với cái tên Madame Dumas Charoen Saranya, không tiện nói nguồn gốc thật của mình, nhất là cái nghề nàng cần giữ kín những gì không phải nói, dù hai người này có làm việc cho CIA chẳng nữa.

Chẳng ngờ người đàn bà sau khi nghe biết nàng là người Thái liền nói :

- Thú thật tôi không tưởng đàn bà Thái Lan đẹp như vậy. Hèn chi đàn ông ai cũng muốn đi du lịch Bangkok.

LyLy tiếc thềm đã không nói rõ mình là người Việt. Có lẽ trên thế giới khi nhắc đến hai tiếng Việt Nam người ta chỉ biết là một dân tộc hiếu chiến, thích làm chiến tranh. Chớ không ai biết được sự thật dân Việt là một dân cần cù hiền hòa, người đàn bà có cái đẹp thiên tiên thực nữ.

Sau bữa ăn nữ chủ trao cho LyLy bộ y phục cũ kỹ, loại y phục của dân Nga miền rừng, bảo nàng thay. Không hiểu do đâu mà bộ y phục nàng mặc vào thật vừa vặn. Người chồng tức tốc lấy máy ảnh chụp nàng đứng tựa vách tường, rồi hấp tấp lái xe đi.

Khoảng hai giờ sau ông ta trở lại trao cho nàng cái thông hành với cái tên Miss Anna Chan Katavakow. Ông ta nói :

- Cô mang tên người Nga, gốc Mongole (Mông Cổ), sinh quán tại làng Krasnoiarsk. Tôi nghĩ, dù họ có xét giấy tờ cô cũng không có gì đáng nghi ngờ.

LyLy thâm nghĩ : Người này rất chu đáo và tỉ mỉ. Cho ta mang tên cô gái Nga, gốc Tàu, thật không sơ hở. Nhân viên CIA quả thật có khác !

Bỗng nhiên nàng nhớ đến Chef... Từ khi làm nhân viên cho CPQ, Chef đặt cho nàng cái tên LL12. Rồi mỗi lần đi công tác tên họ thay đổi liên miên. Cái tên cúng cơm do cha mẹ nàng đặt chẳng bao giờ dùng đến !

Nghề của nàng phiêu lưu bí hiểm như cái tên nàng mang ! Chuyến đi này không hiểu nàng còn thay tên đổi họ bao lần ?

Thấy nàng trầm ngâm, chủ nhà lên tiếng :

- Nếu cô không còn gì thắc mắc, nên vào phòng nằm nghỉ, nếu ngủ được càng hay. Vì tôi nghĩ, cô còn cuộc hành trình dài tới nay.

- Tôi còn một việc chưa giải quyết. Sáng nay tôi rời khách sạn Hyatt không dự trù đi không trở lại, nên hành lý giấy tờ và tiền bạc còn để trong phòng ở khách sạn. Ông có thể nào đưa tôi trở lại khách sạn được không ?

- Bây giờ thì không còn kịp thời gian nữa. Vả lại tôi tin người bảo cô rời khách sạn sáng nay đã dàn xếp cho cô mọi sự rồi. Phần cô, đến giờ lên đường cô không nên mang theo bất cứ vật gì trong người, khiến họ nhận ra cô là người của thế giới bên ngoài.

- Nếu thế nhờ ông bà giữ hộ mấy món nữ trang tôi đang đeo.

- Cả đồng hồ cô cũng cần lột ra !

Rồi như sợ nàng hiểu lầm, ông ta đính chính :

- Tuy đây với đó không xa, cùng một gốc của quả địa cầu, nhưng lại là hai thế giới khác nhau. Tôi buộc lòng phải giữ tất cả những đồ đạc của cô là...để bảo đảm an ninh tuyệt đối cho cô. Xin cô an tâm ! Chúng tôi sẽ hoàn lại cô chuyến về. Nếu không gặp lại cô tôi sẽ gửi thẳng đến tư gia cô. Xin cô hãy để lại địa chỉ.

LyLy mỉm cười :

- Các thứ trên người tôi chẳng có giá trị bao nhiêu. Tôi chỉ sợ làm phiền ông bà thôi ! Tôi có lo là nếu không có đồng hồ, muốn biết giờ không biết phải làm sao ?

- Cô đừng lo việc này. Tôi nghĩ, lúc cô cần xem giờ, sẽ có người giao đồng hồ cho cô !

- Nếu thế tôi không còn gì lo âu hay thắc mắc nữa.

Nàng mỉm cười đứng lên đi vào phòng chủ nhà dành cho nàng, sau khi trao cho người vợ các món nữ trang và đồng hồ của mình.

Quả thật LyLy vào đất Nga khoẻ ru, không gặp trở ngại nào ! Chiều đó ngồi trên xe camion chung với 20 người thợ làm rừng người Nga về làng Vybourg, lính biên phòng hai bên chẳng khám xét hay nhìn mặt ai. Tài xế vốn là người Nga, chỉ có việc đưa xấp thông hành cho họ đóng dấu. Thế là xong ! Xe chạy...

Lúc đến Vybourg tất cả hành khách đều xuống xe về nhà, LyLy còn đang ngơ ngác không biết mình đi đâu, thì người tài bảo nàng lên xe ngồi phía trước với ông ta. Cuộc hành trình của nàng với người tài xế tiếp tục đến khoảng 10 giờ đêm là tới Leningrad.

Thành phố này là thành phố thứ hai nổi tiếng của Liên Xô, sau Moscou, nhưng có thể nói đẹp và sang trọng hơn. Khi xưa mang tên Pétrograd, được đổi thành Leningrad sau ngày Lenin lià đời. Một thành phố tưởng niệm ông tổ cộng sản của họ nên phố phường sửa sang thật mỹ lệ.

LyLy thậm tiếc mình đến đây vào ban đêm, không thấy rõ lâu đài, phố xá. Nàng nghĩ, tối nay nếu dừng lại thành phố này, sáng mai nếu có thì giờ nàng sẽ đi bát phố một lần cho biết.

Chẳng dè xe chạy không ngừng. Chẳng mấy chốc bỏ xa phố phường Leningrad. Người tài xế vặn nhạc nho nhỏ. Từ lúc rời Phần Lan đến giờ ông chưa hề lên tiếng với LyLy. Ông ta có sắc mặt thật trầm lặng. Trông ông ta giống như bức tượng gỗ hiu hắt không biết nói không biết cười, chớ không phải lạnh lùng đáng sợ hay đáng ghét.

LyLy chợt nhớ đến lần đầu tiên viếng Trung Hoa lục địa. Thuở Trung Cộng bắt đầu mở cửa cho khách du lịch, đâu đâu nàng cũng nhìn thấy sắc mặt buồn và lạnh của dân chúng. Sắc mặt ấy hôm nay nàng nhìn thấy nơi người tài xế, ngay cả nhóm thợ đốn rừng ngồi trên xe ban chiều.

Quả thật chủ nghĩa cộng sản đã làm biến mất nụ cười và nét hồn nhiên của con người. Điều này nàng có nhận xét rõ ràng lắm ! Từ khi Đặng tiểu Bình cho dân chúng thở ít không khí tự do, trong những lần viếng Trung Hoa sau này LyLy thấy người và nước Tàu thay đổi hẳn. Phố phường có vẻ rộn rã vui nhộn hơn. Ngay cả gương mặt héo hon của các cụ già đã biến mất vẻ lạnh lùng hắt hiu thuở trước. Dân chúng ngày nay đã tìm được nụ cười sau ba mươi năm bị nhà cầm quyền tước đoạt !

Thật là một điều đáng thương cho một dân tộc mấy nghìn năm hưởng cái đạo lý Khổng Mạnh, lấy nụ cười làm căn bản ! Nụ cười biểu hiện cho lễ nghĩa, xã giao và tình yêu đã bị Mác Xít hủy diệt. Giờ đây dân Trung Hoa mới tìm lại được chút ít.

Người dân Nga cũng một hoàn cảnh đáng thương đó và còn biết bao nhiêu quốc gia trên thế giới lâm vào hoàn cảnh bi thương đó, trong đó có Việt Nam thương yêu, không biết đến ngày nào tìm lại được nụ cười ?

Dạ bụi ngủi, tâm tư da diết, LyLy dựa đầu nới thành xe, mắt nhắm lại, nhưng không ngủ, tai lắng nghe tiếng nhạc từ máy phát thanh trong xe vang vang một khúc nhạc êm êm buồn buồn.

Nhạc cổ điển Nga, LyLy rất ưa thích. Nhạc gợi tâm trí nàng hình ảnh nước Nga xa xưa thời hoàng tộc thơ mộng lãng mạn...

« Két » tiếng thắng của xe, dù người tài xế cố giữ âm thanh không cho vang lên, giữa đêm trường vẫn nghe lộng lộng. LyLy chòn vòn mở mắt ra...

Trời có lẽ đã khuya lắm rồi, song nhắm vào mùa hè LyLy trông rõ môn một cảnh vật đó đây...

Xe dừng trước sân một căn nhà nhỏ, chung quanh có vườn bao bọc. Hình như phía trước là sông ? Sương mù giăng giăng trên mặt nước, không rõ bến bờ !

Người tài xế mở cửa xe cho nàng xuống, hướng dẫn nàng tới cửa nhà và gõ « cộc cộc » « cộc cộc » « cộc », năm tiếng rì rạc như mật hiệu. Tức thì trong nhà có người đàn bà lộ mặt ra, gật gật đầu với người tài xế, rồi kéo LyLy vào nhà, khóa cửa lại, trong khi người tài xế trở ra xe rồi máy chạy đi. Cả hai không trao đổi một lời !

Bấy giờ chủ nhà mới rí nhỏ vào tai LyLy :

- Giờ này hãy còn khuya, tôi đưa cô đến phòng ngủ.

LyLy mỉm cười, theo chân người đàn bà, không hỏi lời thối. Nàng đã quen với nghề và những nhân vật ít nói trên xứ này, nên cũng trở thành người câm như họ.

Đưa nàng đến một phòng nhỏ, bên trong ngoài cái giường còn có đồ đạc chật ních. Trước khi rút lui, chủ nhà nói thêm một câu :

- Phòng tắm và nhà vệ sinh bên cạnh.

LyLy mỉm cười gật đầu :

- Sbasibo ! (Cám ơn)

Từ khi rời Phần Lan đến giờ có lẽ đó là tiếng Nga đầu tiên LyLy mở miệng nói. Người đàn bước đi, cửa phòng khép lại. Đôi mí mắt của LyLy chùng như sụp xuống. Nàng leo lên giường, chui vào chăn, ngủ say như chết !

Sáng hôm sau giật mình mở mắt ra, bị tia nắng từ khe cửa sổ chiếu vào, LyLy mới biết ngoài trời đã trưa lắm, song trong nhà thật tĩnh. Có lẽ chủ nhà giữ yên lặng triệt để cho nàng ngủ ?

Nàng đứng lên se sẽ mở cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài... Quả đúng như nàng nhận xét tối qua. Nhà nằm bên cạnh giòng sông không to lắm. Mặt nước thật lặng, không khác gì mặt hồ, không có giòng nước luân lưu, cũng không thấy thuyền bè.

Vườn cũng không to, lơ thơ vài cây táo, nhìn rõ mái nhà hàng xóm. Nhưng đó đây thật vắng, chẳng lai vãng bóng người. Có lẽ giờ này công nhân thợ thuyền đều còn tập trung

trong các hãng xưởng. Khu này có là chỗ ở của cán bộ công nhân ở ngoại ô, hơn là trại rẫy của nông dân, dù cảnh miền quê.

Đang quan sát cảnh vật, thỉnh linh LyLy nghe tiếng động phía sau. Nàng quay đầu nhìn lại, thấy chủ nhà hé cửa phòng nhìn vào. Thấy nàng đã thức, bà ta nói :

- A, mời cô ra ngoài ăn trưa. Tôi chờ cô.

Sau câu nói người ấy quay lưng bước đi. Tuy thái độ có vẻ lạnh lùng, song giọng nói thật êm nhu, nhất là gương mặt bà ta vừa đẹp vừa khả ái. Và mặc dù trong lớp y phục tầm thường, không phấn son trang điểm, dung nghi của bà biểu lộ con người trí thức quý phái. Bà còn trẻ lắm, chắc vào khoảng tuổi trên 30, có tóc đen, mắt to đen, vẻ đẹp của dân miền Trung Đông. Có thể bà gốc dân Do Thái ?

Thời đệ nhị thế chiến, người Do Thái trốn Đức Quốc Xã sinh sống ở Nga rất nhiều. Trong chế độ Cộng sản họ bị bạc đãi. Do đó những cuộc nổi dậy trên xứ này phần đông là người gốc Do Thái. Và đương nhiên họ cũng là thành phần hoạt động cho cơ quan tình báo Mỹ tại Nga.

Vì nàng chỉ có bộ y phục mặc trên người, tối đêm qua vẫn ăn mặc như thế lên giường ngủ, nên bây giờ cũng chẳng có gì để thay !

Nàng vào phòng tắm lau rửa, vừa nghĩ ngợi vẫn vợ...Lúc bước ra ngoài chủ nhà đón nàng với nụ cười he hé trên môi. Nàng cũng mỉm cười đáp lễ và ngồi xuống ghế, sau khi nói tiếng cảm ơn.

Bàn ăn có bốn cái ghế, nằm một góc trong phòng khách. Bàn ghế đồ đạc bày biện trong nhà tuy ngăn nắp sạch sẽ, nhưng sánh với nhà của dân Thụy Sĩ hay các quốc gia tự do Tây Âu, quả thật nhà này thua kém mọi mặt.

Bữa ăn thật đơn giản. Món súp khoai nấu với thịt ba rọi ăn với bánh mì. Có thêm đĩa trứng luộc và đĩa salade. Cứ nhìn chủ nhà thuộc vào hàng trí thức thượng lưu, nhưng đời sống thanh đạm từ miếng ăn chôn ở !

Hai người ngồi đối diện nơi bàn ăn, nhưng không chuyện trò. Chủ nhà chỉ mở miệng mời LyLy khi vào bàn, tuyệt nhiên không nói thêm lời nào nữa. Đương nhiên chủ nhà không hỏi han trò chuyện với khách, thì khách cũng chẳng thể mở lời.

Lối tiếp đãi của người này thật lạnh, khác hẳn hai vợ chồng người Phần Lan. Cũng may đôi mắt đẹp của bà ta thỉnh thoảng nhìn LyLy bằng một cái nhìn thật ưu ái. Đôi mắt ấy như muốn nói muốn tâm sự với nàng rất nhiều, mà có lẽ trong chế độ này tiếng nói không thể tự do thoát ra ngoài môi miệng, nên lời nói chỉ phát ra qua ánh mắt.

Bữa ăn tàn, chủ nhà đứng lên dọn dẹp bỗng nói :

- Cô đẹp quá ! Sao cô lại...

Câu nói bỏ dờ chừng, y như thấy mình lỡ lời, người ấy hấp tấp mang các thứ bước đi. Tuy thắc mắc về câu nói và thái độ của chủ nhà LyLy vẫn trầm tĩnh ngồi yên nơi bàn, nghĩ thầm :

« -Viên steward của Swissair cũng nói một câu tương tự như vậy. Có lẽ người này cũng như hấn, thấy nàng trẻ đẹp mà chọn nghề nguy hiểm mới nói thế. »

Nàng mỉm cười một mình. Tự nhủ :

« - Những người này cùng một nghề với ta, vậy mà cứ tiếc thương ta chọn nghề nguy hiểm. Thật tức cười ! »

Nàng lại mỉm cười ! Nụ cười lần này là nụ cười chế nhạo thiên hạ. Vì nàng cho rằng mình là kẻ thích phiêu lưu mạo hiểm, thích đùa giỡn với tử thần, thì với cái nghề nàng chọn có gì phải sợ chứ?

Sự thật có những việc đáng sợ hơn cái chết mà LyLy không tưởng tượng được mình sẽ gặp trong chuyến đi này. Việc ấy bắt đầu như vậy...

Đang lúc nàng ngồi trầm tư trên ghế, nữ chủ từ nhà bếp trở ra trên tay cầm cây kéo với cái khăn trắng. Bà kéo ghế ngồi phía sau LyLy và choàng khăn lên vai nàng. LyLy giật mình song chưa kịp mở miệng hỏi bà ta muốn làm gì, thì người ấy đã lên tiếng :

- Xin lỗi !

Cùng với tiếng xin lỗi tay kéo của bà đã xốt mớ tóc dài óng ả của LyLy quăng xuống đất.

Vừa ngạc nhiên, vừa kinh hoàng, LyLy vùng đứng lên tránh khỏi nhát kéo thứ hai của bà ta, đôi mày cau lại, nàng nói giọng thật nặng :

- Bà làm gì vậy ? Sao lại cắt tóc tôi ?

Người đàn bà lộ vẻ ngạc nhiên, trở mắt hỏi lại :

- Tôi tưởng cô phải biết rõ điều này chứ ?

- Điều gì, thưa bà ?

- Tôi phải cắt tóc cô !

- Vì sao ?

- Tôi được lệnh làm thế. Tôi thiết tưởng cô phải biết và ưng thuận.

LyLy trầm mặt nghĩ ngợi...

Chef nàng không nói rõ nàng phải làm gì trên xứ này. Mà CIA tới giờ này cũng chưa giải thích rõ ràng nàng phải làm gì ? Nàng chỉ biết nhận lệnh từng giai đoạn. Nhưng tại sao nàng bị cắt tóc ? Thật lạ lùng !

Nàng vốn thông minh, nhưng suy nghĩ một lúc vẫn không tìm ra nguyên nhân vì sao phải xén bỏ suối tóc dài của mình ?

Người đàn bà nhỏ nhẹ nói :

- Nếu cô đồng ý để tôi tiếp tục làm phận sự, xin vui lòng ngồi xuống ghế.

Không thể chống đối, LyLy đành phải ngồi xuống, vì nàng cũng như nữ chủ nhà, nàng phải vâng theo lệnh.

Trong nháy mắt mớ tóc dài gọn sóng đại dương của nàng đã là mớ tóc vụn vung vẩy dưới nền nhà. LyLy càng nhìn càng xót xa tiếc rẻ, trong bụng có hơi giận, mà không biết giận Chef giận CIA hay giận người đàn bà này ?

Tóc cắt xong chủ nhà trao gương cho nàng soi. LyLy có cảm tưởng như mặt mình đổi khác và xấu đi.

Thật ra có một thời gian nàng để tóc ngắn. Nhưng quả thật nàng chưa từng thấy một kiểu tóc quê mùa như mái tóc nàng hiện tại. Có lẽ vì người này không là thợ cắt tóc chuyên môn !

Lòng buồn bực, LyLy không muốn soi gương lâu. Nàng trả lại gương cho chủ nhà với thái độ gằn như hờn lầy. Chủ nhà gằn như đoán được tâm trạng của nàng, bà lẳng lẳng bỏ đi vào nhà bếp, thỉnh thoảng chạy ra ngõ như trông ngóng ai ?

LyLy ngồi yên lặng trên ghế bành trong phòng khách, không biết làm gì cho vui phiên muộn, mắt vô tình dừng nơi kệ sách ...Nàng bỗng tò mò muốn biết chủ nhân nhà này thuộc thành phần nào, nên đi tới lấy sách mở ra xem thử.

Bấy giờ nàng mới thấy rõ tủ sách này hầu hết là sách y học của nhiều tác giả khác nhau. Sách Nga chiếm đa số, rồi đến Đức, Hung, Tiệp, Ba Lan...Có cả sách Mỹ và sách giải phẫu sắc đẹp của người Nhật nữa.

Trong số tác giả người Nga, có một bác sĩ chuyên khoa giải phẫu rất nổi tiếng, vừa là bác học về hoá học, mà nàng nghe báo chí nói nhiều. Chỉ vì ông ta chế được một thứ thuốc giúp cho năng lực con người mạnh gấp ba lần bình thường.

Nhờ thế các tay tranh thủ thể thao Nga chiếm giải dễ dàng trong các kỳ Thế Vận Hội.

Xem ảnh trên bìa sách, thấy ông ta hãy còn trẻ lắm, gương mặt hoàn toàn không giống người Nga !

Dân Nga có ba sắc dân. Giống da trắng thường có tóc vàng, mắt xanh, gương mặt nhiều điển giống dân Bắc Âu như Phần Lan, Thụy Điển, Na Uy... Giống lai Trung Đông như Do Thái, A Rập... Giống lai Tàu, Mông cổ... Và LyLy có nhận xét vị bác sĩ nổi tiếng trên sách là người gốc Do Thái.

Mãi mê đọc sách, LyLy không lưu ý nữ chủ chạy ra chạy vào tỏ vẻ vô cùng sốt ruột như chờ ai đó mà chưa đến. Thời gian cứ thế trôi qua, bữa ăn chiều lại tới. LyLy và nữ chủ nhân vừa ăn xong, chưa kịp đứng lên dọn dẹp, thình lình nghe tiếng xe thắng gấp ngoài sân. Người đàn bà hé cửa nhìn ra. Chùng chùng như nhận diện người đó là ai, bà ta mới mở cửa.

Hai người đàn ông mặc áo trắng len vào. Một người còn trẻ, tuổi dưới 30, một người trung niên. Và vừa khi nhìn thấy người đàn ông trung niên rồi LyLy vô cùng sửng sốt, vì ông chính là nhà bác học nổi tiếng mà nàng mới nhìn ảnh.

Vào đến nhà, câu hỏi đầu tiên của ông ta như vậy :

- Em đã chuẩn bị cho nàng ấy xong chưa ? Anh không thể rời nhà thương sớm hơn dự định. Bây giờ thời gian cấp bách quá rồi, chúng ta phải bắt tay vào việc ngay mới kịp.

Sau câu nói ông ta mới thấy LyLy có mặt trong phòng khách. Ông vội vàng bước tới bắt tay chào nàng, cùng lúc người đàn bà giới thiệu :

- Đây là bác sĩ Wladimir, chồng tôi. Còn đó là bác sĩ phụ tá Solschenizen.

Như vậy người trẻ cũng là một bác sĩ. Ông ta đứng xa chào nàng với nụ cười khả ái, chớ không tới bắt tay. Sau lời giới thiệu, người đàn bà đưa mắt nhìn chồng như ngầm bảo theo bà vào phòng trong có điều riêng muốn nói. Người chồng hiểu ý bước theo vợ.

LyLy không hiểu họ bàn bạc gì với nhau? Song nàng đoán là họ nói về nàng mà không muốn nàng nghe.

Họ trở ra ngay khi LyLy và vị bác sĩ trẻ trao đổi nhau vài câu về thời tiết. Nữ chủ khi trở ra trên tay có tách nước. Bà ta trao cho LyLy và bảo :

- Cô uống tách trà này.

Được chủ nhà mời uống trà sau bữa ăn không là điều ngạc nhiên. Nhưng trong phòng hiện diện vừa khách vừa chủ là bốn người, mà chỉ nàng được mời, khiến LyLy nhận tách trà mà trong lòng nghi ngờ có điều bất tường. Bác sĩ wladimir có lẽ đoán biết tâm trạng của nàng, nên nhỏ nhẹ nói :

- Tách trà này chỉ đặc biệt mời cô, vì chúng tôi muốn cô ngủ ngon đêm nay, chớ không có mục đích nào khác. Xin cô tin tưởng nơi chúng tôi.

Linh tính như có điều gì trầm trọng xảy ra cho mình sau khi uống chén trà, song câu nói của bác sĩ Wladimir dù không là lệnh mà gần như bắt buộc LyLy phải uống.

Nàng nâng tách lên, vừa nghĩ :

« Họ là đồng bọn, lẽ nào cho ta uống thuốc độc hay sao ? Ta đừng để họ lầm tưởng ta là kẻ hèn nhát mà lại chọn cái nghề mạo hiểm này ».

Cùng với ý nghĩ, nàng ực một hơi. Giọt nước cuối cùng vừa vào cổ họng LyLy cảm thấy đầu óc mơ hồ, tay chân xuội đơ. Rồi hình như những người này khiêng nàng đi. LyLy cố mở mắt xem họ khiêng mình đi đâu và làm gì, nhưng đôi mi nặng chịch, không nhướng lên được.

Nàng muốn vùng dậy, muốn chống đối...nhưng toàn thân tê dại như người bệnh liệt lâu ngày, không nhúc nhích được, dù là một tiếng nói cũng khó thể phát ra. Nàng hoàn toàn không còn biết gì nữa !

Không rõ thời gian trôi qua bao lâu ? Bao nhiêu ngày ? Bao nhiêu giờ ? Khi lấy lại tri giác LyLy nghe trong mình rất kỳ lạ, từ đầu đến chân y như đeo đá. Nàng mở mắt ra một cách khó khăn, nhưng khi nhìn thấy được cảnh tượng trước mắt LyLy thét lên một tiếng kinh hoàng.

Hai chân nàng bị bó trong lớp bột bằng thạch cao dày kịt, y như kẻ bị gãy chân. Và nơi nàng nằm rõ ràng là căn phòng ở nhà thương ! Vì sao ? Nàng bị tai nạn lúc nào ? Chẳng lẽ nhân viên CIA đã gây tai nạn trong lúc nàng ngủ mê ?

Cùng với câu hỏi trong đầu, hai tay nàng quờ quạng lên mặt...Đầu cổ mặt mày nàng đều bị băng bó ! LyLy thét lên một tiếng thứ hai rồi bất tỉnh.

Nàng lấy lại tri giác lần này bởi tiếng gọi của một người bên tai :

- Madame Tschechow ! Madame Tschechow ! Có điều chi khiến Madame kinh tâm ?

Madame Tschechow ? Ai ? Ai gọi ai bên tai nàng cái tên kỳ lạ ? LyLy còn đang hoang mang chưa hiểu gì, lại có tiếng gọi :

- Madame Tschechow ! Tỉnh dậy Madame Tschechow !

Lần này người gọi đập nhẹ tay lên cánh tay nàng. Rõ ràng người ấy muốn gọi nàng, nhưng tại sao với cái tên Tschechow ?

LyLy mở mắt ra...

Chỗ nàng nằm vẫn là gian phòng lúc nãy. Có điều lần này có một cô gái, hay nói đúng ra là một cô y tá người Nga. Thấy nàng mở mắt, cô ta mỉm cười nói :

- Chắc Madame lại thấy ác mộng nên mới kinh tâm thế ấy ?

- Vì sao tôi lại nằm đây ?

- Câu hỏi này Madame hỏi nhiều lần rồi. Sau lần bị tai nạn Madame bị mất trí nhớ. Nhưng hôm nay bác sĩ cho phép Madame về nhà. Chiều nay chồng của Madame sẽ đến đón. Tôi tin chắc Madame sẽ từ từ tìm lại trí nhớ.

Nghe nhắc đến tai nạn LyLy mới nhớ đến mặt mũi và đôi chân băng bó của mình. Nàng hỏi bằng giọng thất thanh :

- Tôi bị tai nạn ? Vì sao tôi bị tai nạn ?

Cô y tá cười :

- Madame đi trượt tuyết bị rơi xuống hố. Tai nạn xảy ra mấy tháng rồi. Madame nằm nhà thương từ ấy đến nay thương thế trên mình đã lành, chỉ còn trí nhớ chưa phục hồi. Nhưng nếu Madame từ từ cố gắng nhớ lại sự việc xảy ra, chắc Madame sẽ tìm được ký ức.

Sau hai lần mê tỉnh, lại thêm kinh hoàng bởi thương thế trên người, thần kinh LyLy bị giao động mạnh, không đủ sáng suốt để xét đoán mọi việc, cũng không nhớ rõ vì sao mình hiện diện nơi này và đây là đâu ?

Trong đời nàng từng vào sinh ra tử, từng đứng trước mũi súng kẻ địch, nhưng quả thật chưa lần nào gặp cảnh hãi hùng đến độ kỳ quặc : « Sau một giấc ngủ tỉnh dậy thấy mình nằm trong nhà thương, toàn thân bị băng bó, rồi lại nghe người ta gọi mình bằng cái tên xa lạ, được biết mình bị một tai nạn trầm trọng trong khi đi trượt tuyết và đã nằm nhà thương nhiều tháng ngày ! ».

Thử hỏi ai ở vào cảnh ngộ đó mà không sợ hãi đến phát điên ? Nàng chưa phát điên, nhưng có cảm giác sắp ngất lần thứ ba !

Bỗng có một bàn tay nắm nhẹ tay nàng và tiếng nói của một người đàn ông không quen thuộc lắm, song nàng đã nghe qua vài lần :

- Cô LL12 ! Cô tỉnh dậy rồi chứ ? Tôi xin lỗi đã không báo trước cô những việc xảy ra, khiến cô kinh tâm. Chỉ vì thời gian quá cấp bách, tôi phải hành sự gấp rút, không có thì giờ bàn bạc giải thích với cô.

Lần thứ nhất, kể từ khi vào nghề nguy hiểm này, nghe người ta gọi mình bằng cái tên Chef đặt cho, LyLy mừng rỡ như người vừa mới chết sống lại.

Nàng mở mắt ra... thấy một người ngồi bên cạnh giường đang mỉm cười nhìn nàng. Trong phòng hiện tại chỉ có nàng với người ấy. Cô y tá lúc nãy đã biến mất rồi !

Người ấy nhỏ nhẹ hỏi :

- Cô nhận ra tôi chứ ?

Nàng mỉm cười, nhưng nụ cười không thực hiện được vì lớp vải băng trên mặt. Nàng ú ớ nói :

- Bác sĩ Wladimir ! Ông là...

Người ấy gật đầu, đồng thời để ngón tay lên miệng ra dấu bảo nàng im. Ông ta kề miệng sát tai nàng thì thầm :

- Hiện tại cô đóng vai người đàn bà Việt Nam có cái tên Nguyễn Minh Minh, phu nhân của Iwan Tschechow, cố vấn đặc biệt của lãnh tụ Gorbachev. Người đàn bà này bị tai nạn trong khi trượt tuyết hồi đầu năm và đã nằm nhà thương từ mấy tháng qua. Hôm nay bà ta được rời nhà thương, tức là cô sẽ là người đàn bà nọ trở về nhà họ. Việc cô phải làm là tìm trong căn nhà đó tất cả tài liệu về tù binh Mỹ tại Việt Nam.

Tôi thiết tưởng với trí thông minh cô sẽ tìm ra được chỗ cất giấu giấy tờ. Chúng tôi bên ngoài sẽ ngấm ngấm hỗ trợ cho cô.

- Nếu tôi tìm được tài liệu thì phải làm sao ?

- Trong ví này có thỏi son cũng là máy ảnh đặc biệt để cô có thể chụp tất cả tài liệu. Xong việc cô chỉ việc bỏ thỏi son trong hộp sắt dính dưới đáy thùng rác trước cửa nhà. Tự nhiên có người sẽ đến lấy. Nhiệm vụ của cô đến đây đã hết. Cô tức tốc rời nơi đó, lấy taxi đến nhà may Nicolai gần nhà ga, tìm người chủ đặt may hai cái áo cô dâu. Người ấy sẽ chất vấn cô « Tại sao may hai chiếc áo cưới ? ». Cô đáp : « Một cái để dành ». Nói đúng mật hiệu cô sẽ được người ấy lo việc đưa cô vượt biên trở về Phần Lan.

Vừa nói Bác Sĩ Wladimir vừa lấy thỏi son chỉ LyLy cách xử dụng và hỏi nàng :

- Cô nhớ tất cả lời tôi vừa nói rồi chứ ?

- Nhưng...nhưng thương thế của tôi...

Bác sĩ Wladimir cười nhỏ :

- Tất cả những thương tích trên mình cô đều là ngụy tạo. Gương mặt cô cũng có thay đổi chút ít. Nhưng xin cô an tâm ! Dung nhan cô sẽ trở lại như trước trong thời hạn một tuần. Đó cũng là lý do cô phải hoàn thành nhiệm vụ trước ngày đó để không lộ diện hình tích với người làm chồng cô.

- Chồng tôi ?

- Phải ! Nếu cô không quên những điều tôi đã nói và nhớ rõ vai trò của mình thì cô phải nhớ cô hiện là Madame Tschchow. Một lúc nữa đây, ông ta sẽ đến chứng kiến việc tôi mở băng cho cô, rồi ông sẽ đưa cô về nhà. Cô phải thật cẩn thận trong vai trò làm vợ, kéo bị lộ rất nguy hiểm. Dù sao lúc nào cũng có người của chúng tôi hỗ trợ cô trong những lúc cần thiết.

Nghe nhắc vai trò làm vợ tên Nga nào đó, LyLy vừa khó chịu, vừa kinh hãi, toan mở miệng phản đối. May sao nàng kịp nghĩ : « Nhiệm vụ của ta là đóng vai người đàn bà có tên Nguyễn Minh Minh. Bà ta là vợ của tên Tschchow, tất nhiên ta phải là vợ hắn. Ta không thể phản đối việc này. Nhưng mà ... chẳng lẽ ta chịu để hắn... »

Không dám nghĩ tiếp điều này, nàng hỏi :

- Giả tử tôi không tìm được tài liệu thì sao ?

Bác sĩ Wladimir nghiêm giọng :

- Tất nhiên chuyến đi này cô không hoàn thành trọng trách. Dù thế nào cô cũng phải rời căn nhà của Tschchow trước thời hạn một tuần. Tôi chỉ lo là hắn sẽ tìm thấy sơ hở khi cô làm vợ hắn. Bởi thế cô phải bắt tay vào việc khi vào nhà đó để thoát thân càng sớm càng tốt.

Bỗng nhiên LyLy hỏi một câu gần như lạc đề :

- Nhà thương này thuộc về tỉnh nào ?

- Ở đây là phía tây ngoại ô của thủ đô Moscou. Nhà thương này có tên là « Đường đường Lénin ».

Hai người nói chuyện đến đó chợt nghe có tiếng chân nhiều người đi đến và tiếng gõ cửa. Bác sĩ Wladimir chỉ kịp nói lời sau cùng :

- Chúc cô may mắn. Nhớ bảo trọng !

Cửa phòng mở ra... Cô y tá lúc nãy đi vào với hai người đàn ông. Một người mặc áo trắng, tức bác sĩ Solschenizin mà LyLy từng gặp ở nhà riêng bác sĩ Wladimir. Còn người đàn ông thứ hai ăn mặc nhà binh, tuổi khoảng 50, thân hình mập mạp to lớn, có gương mặt khó thương như mấy tên trùm cộng sản Nga. LyLy đoán hẳn là Tschechow nên mắng thảm :

- Minh Minh ơi là Minh Minh ! Mi là con cái nhà ai mà ngu đến độ lựa một ông chồng dễ ghét như thế ? Bộ đất Nga này đàn ông chết hết rồi sao ?

Nàng không đủ thì giờ nghĩ ngợi lâu. Con người đáng ghét ấy đã nhào tới nắm tay nàng đưa lên môi hôn, vừa nói một tràng :

- Moja galubtshchik ! Tebja lublu ! Kak djela ? (cung của anh ! Anh yêu cung lắm ! Cung thấy thế nào ?)

LyLy giả bộ lã chã nói :

- Sbasibo milji ! Shiwu chorosho (Cám ơn cung, em khỏe rồi)

Nghe nàng gọi hẳn là milji (cung) hẳn mừng quỳnh quay sang bác sĩ Wladimir hơn hờ khoe :

- Ôi, bác sĩ ơi ! Vợ tôi đã lành bệnh hẳn rồi ! Nay là lần đầu tiên nàng gọi tôi Milji âu yếm như vậy ! Tôi thật không ngờ sau tai nạn nàng đổi tánh dịu dàng thế ấy !

LyLy biết mình đã hớ, liếc mắt nhìn bác sĩ Wladimir, đúng vào lúc ông ta nhìn nàng ngăm bảo nàng phải cẩn thận. Ông nói với Tschechow :

- Con người sau tai nạn suýt chết đổi thay nhiều, nhất là trường hợp Madame trí nhớ chưa hoàn toàn bình phục. Ông cần phải nhắc nhở dĩ vãng, giúp Madame hồi phục tâm trí.

Tschechow cười hèn hếch nói :

- Hôm nay nàng tươi tỉnh như thế, tôi vui sướng vô cùng. Mấy tháng qua đến thăm nàng, lúc nào nàng cũng mê man, có hôm tỉnh cũng không nhận ra tôi. Không ngờ tôi chỉ vắng thăm vài ngày mà nàng đã lành bệnh. Bác sĩ ! Phải chăng ông biết ảo thuật ?

Bác sĩ Wladimir mỉm cười, nói lãng :

- Bây giờ để chúng tôi tháo vải băng trên mặt Madame, xem ông có vấn nhận ra Madame không nhé ? Tôi đã giải phẫu hai lần các vết thương trên mặt mới biến hết được. Dù vậy cũng không thể giống y như trước.

Ông nói xong câu ấy thì bác sĩ Solschenizin và cô y tá vội vàng bước đến bên giường lo việc tháo băng cho LyLy. Bộ mặt vừa lú ra, Tschechow kêu lên một tiếng mừng rỡ :

- Trời ơi ! Nàng đẹp quá ! Nàng đẹp hơn xưa ! Khoa giải phẫu của ông quả đáng khen thưởng lắm !

Sau câu nói hấn muốn nhào tới ôm nàng. Nhưng hấn bị cụt hứng vì bác sĩ Slschenizin và cô y tá còn đang lay quay bên cạnh LyLy để lo việc cura băng bột của đôi chân.

Thấy vẻ mặt hớn hờ của Tschechow, LyLy cười thâm trong bụng. Tự nghĩ : « Minh Minh của tên này chắc đã chết sinh rồi ! Nếu không bị chết vì thương thế trầm trọng, chắc cũng phải chết vì ta thế vai nàng ta ! ».

Trò chính trị quả thật tàn nhẫn. LyLy chột hờ đến lần công tác Thái Bình Dương, Mỹ Nương vì muốn bảo toàn bí mật cho nàng đã phải giết năm tên lính Vẹm. Lần này nhóm người của CIA vì muốn an toàn cho nàng cũng phải thủ tiêu nàng Minh Minh. Và dĩ nhiên phe họ ra tay càng độc ác hơn !

Băng bột được cura quăng ra, nhưng bác sĩ Wladimir vì muốn che giấu vết thương nguy tạo trên chân nàng nên bảo cô y tá băng lại cho nàng một lớp băng vải. Ông giải thích với Tschechow :

- Xương chân đã dính liền, lớp da cũng lành lặn, nhưng tôi vẫn để Madame băng lớp băng vải vài tuần nữa, cho lớp da non trở lại bình thường mới tháo ra.

Tschechow không thắc mắc chi, hấn gật đầu nói :

- Phải lắm ! Bác sĩ cẩn thận như vậy tốt lắm !

Xong việc mở băng, bác sĩ Wladimir và bác sĩ Solschenizin mời Tschechow theo họ ra văn phòng của nhà thương để làm thủ tục xuất viện, trong khi cô y tá mặc y phục cho LyLy.

Đương nhiên y phục đó là của nàng Minh Minh. LyLy mặc hơi rộng một tí. Nhưng nhờ là áo đầm nên ni tắc không cần xít xao lắm. Còn kiểu áo và hàng vải tuy không sánh được với sản phẩm của thế giới tự do, nhưng cũng có thể nói nàng ta thuộc vào hạng phong lưu xứ này.

Vừa đúng lúc bác sĩ Wladimir và Tschechow trở lại phòng để đón vợ hãnh thì cô y tá cũng đã giúp nàng mặc áo xong. Cô lấy lược chải tóc cho nàng lúc họ đi tới.

Trước khi bắt tay từ giả Tschechow và LyLy, bác sĩ Wladimir trao cái ví cho nàng và nói :

- Đây là cái ví của Madame. Các thứ bên trong còn đủ. Madame cần kiểm soát lại không ?

LyLy mở ví, thấy máy ảnh, tức thối son nguyệt trang, liền gật đầu :

- Vâng ! Chẳng thiếu món chi ! Cám ơn bác sĩ nhiều.

Ôm vai vợ dìu ra xe, Tschechow cứ ngắm nhìn vợ chúm chím cười. Hãnh nói :

- Tên bác sĩ Do Thái Wladimir quả thật là một bác sĩ kỳ tài. Mặt em không những lành lặn không sẹo, mà còn đẹp hơn trước nhiều.

LyLy nguýt hãnh, không thềm nói gì. Hãnh cười cười :

- Em khác lạ nhiều, nhất là cử chỉ và giọng nói. Anh có cảm tưởng như em không phải là em.

LyLy hoảng kinh, giả bộ giận dữ, núng nẩy lên :

- Anh nói bậy ! Em không làm vợ anh nữa ! Em ở lại nhà thương cho rồi !

Nàng phụng phịu không thèm ngồi vào xe. Hấn bỗng nàng đặt lên xe, vừa lắp bắp nói :

- Anh ...anh xin lỗi cưng mà. Về đến nhà em được hành hạ anh. Đừng làm khó anh nghe cưng ! Chỉ có tánh này của em là không thay đổi ! Nhưng anh yêu em. Anh hết lòng chịu đựng em và là đầy tớ trung thành của em mà !

Nghe hẳn nói LyLy nhủ thầm :

« Minh Minh của tên này chắc nhỏng nhèo kinh khủng lắm ! Cũng phải ! Lấy một tên vừa già vừa xí như vậy hành hạ cho đáng kiếp ! ».

Rồi nàng mỉm cười nghĩ bụng :

« -Tưởng việc chi ta không làm được, chớ cái nghề hành hạ đàn ông, LyLy ta chiếm giải nhất thế giới. Để xem tên Nga Tschchow chịu đựng cỡ nào ? »

Thấy nàng ngồi im, miệng chum chim cười, hẳn tưởng Minh Minh của hẳn hết giận, bèn đề ngựa nàng ra, cưỡng bức... một nụ hôn trên miệng !

Cái hôn của người Âu Mỹ nếu không có sự đồng tình của đôi phương thì phải nói bị cưỡng hiếp vì khi hôn nhau cả hai trao đổi cái thể chất kích thích trong miệng, không khác gì một cuộc ái ân. Cho nên chỉ có chồng với vợ, hoặc tình nhân hôn

nhau mời gây cảm xúc và thú vị cho đôi bên. Ngược lại với một kẻ bá vợ, cái hôn trên miệng không gây được cảm giác nào, mà người bị cưỡng bức nhòm gó kính khùng !

Tức giận càn hông, LyLy vùng vẫy, nhưng vòng tay của hắn như cái vòng sắt, loi ngoi một lúc nàng mới xô hắn ra được, liền vùng tay tát lên mặt hắn một cái tát nên thân, hầm hầm nói :

- Cái miệng hút xi gà hôi thúi như vậy mà dám hôn em hả ?

Bị cái tát khá đau, hắn lấy tay vuốt vuốt mặt, nhưng cái miệng cười khoan khoái như kẻ chết đói vừa nuốt được món ngon. Dù vậy hắn cũng không dám hí hửng lâu, sợ nàng giận thì đêm nay chỉ có nước vào phòng tắm ngủ. Vừa rồ máy xe vọt đi, hắn vừa ve vuốt nịnh vợ :

- Em đánh anh như vậy là đáng lắm ! Về đến nhà anh sẽ tức tốc xúc miệng đánh răng mới dám hôn em.

Nghe hắn nói thế LyLy hoảng kinh. Nghĩ bụng :

« - Mình là Minh Minh vợ của hắn, hắn có hôn hay ...cả cái vụ kia cũng không thể chống đối. Trời ơi ! Chẳng lẽ ta phải làm vợ hắn thật sao ? »

Câu hỏi vang vang trong đầu làm toàn thân nàng lạnh ngắt. Dù sao nàng thuộc loại gái gan dạ và đa mưu túc trí, tự vạch sẵn cho mình hai chiến lược : « Thứ nhất : Chống trả kịch liệt » « thứ hai : dùng kế hoãn binh ».

Nàng nghĩ, nàng phải dùng chiến lược thứ hai. Nàng nhỏ nhẹ nói với hắn :

- Milji, mặt em giải phẫu hai lần còn nghe đau khi anh hôn. Chờ vài tuần nữa da thịt lành lặn bình thường anh muốn hôn em bao nhiêu cũng được.

Lại được nghe vợ gọi mình là milji (cung) lần nữa, hắn cảm động đến nghẹn lời :

- Em yêu anh như vậy mà anh có cử chỉ thô bạo, anh thật có lỗi với em. Đừng giận anh nghe cung. Anh sẽ không tái phạm nữa đâu !

Nghe hắn hứa hẹn, LyLy yên dạ, đưa mắt nhìn phố xá Moscou với những toà nhà cổ kính, không giống những cao ốc chọc trời của thành phố Mỹ. Xe cộ cũng không nhiều lắm. Xem thế, dù là đàn anh vĩ đại, cộng sản Nga vẫn nghèo, không sánh được với Mỹ và các quốc gia Tây Âu.

Thấy nàng say sưa ngắm phố phường , hắn lên tiếng :

- Em nằm nhà thương lâu quá, chắc thèm đi bát phố mua sắm phải không ? Hay là về nhà nghỉ một lúc rồi em đưa em trở ra phố ? Hoặc là ngày mai anh xin nghỉ phép đưa em đi trọn ngày?

Nghe hắn muốn đưa mình đi phố, LyLy mừng lắm. Bỗng nhớ trọng trách khó khăn và khẩn cấp của mình...Nàng thật không có thời gian đi đây đi đó cho thỏa tính hiếu kỳ. Chuyến đi này tuy đã vào đất Nga mà chẳng thấy được nhiều như nơi khác, LyLy tiếc rẻ thở dài. Hắn ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy ? Em không muốn anh đưa đi phố mua sắm à ?
- Không !
- Em còn mệt à ?

Nàng gạt đầu, mãi mê ngắm cảnh, quan sát đó đây, không thiết đời đáp với hấn. Một lúc xe dừng trước một toà cao ốc, kiến trúc tân kỳ. Khu này tuy ngay trong thành phố mà toàn những toà nhà mới xây. Tòa nhà này phía trước có vườn hoa, hồ tắm, sân chơi quần vợt... Thật không khác gì các cao ốc hạng sang ở Âu Mỹ.

Xe đậu dưới tầng hầm và từ đó Tschchow lấy thang máy lên Apartment của hấn ở tầng thứ năm. Thang máy, lối đi đều có trải thảm. Nhưng vật mà LyLy lưu ý là phía trước cửa apt. nhà hấn có cái thùng rác hay nói đúng ra là cái gạt tàn thuốc có chân cao, phía dưới để bỏ giấy. Chắc chắn đó là chỗ để nàng bỏ thời son, tức máy ảnh sau khi chụp được tài liệu.

Mở cửa và nhường cho vợ vào trước, Tschchow hãnh diện khoe :

- Em nhìn xem, cả ngày hôm qua anh dọn nhà sạch sẽ để hôm nay đón em về.

LyLy hứ một tiếng không thềm nói gì. Vừa bước vào phòng khách, chân nàng vụt đứng khựng lại khi trông thấy bức ảnh Minh Minh rọi lớn đặt trên mặt tủ buffet. LyLy suýt kêu lên ngạc nhiên. Bởi nàng ta với nàng quả thật không khác bao nhiêu, nhất là đôi mắt và miệng. Chỉ đôi má Minh Minh hơi đầy, khiến cho cái mũi kém thanh nhã. Dù vậy nếu nhìn

thoáng qua có thể làm lẫn. Hèn chi CIA chọn nàng đóng vai nàng ta cũng phải !

Thật là một sự trùng hợp ly kỳ và khó tin ! Có lẽ Chef phải đưa ảnh của 50 nữ nhân viên CPQ để CIA tìm người hao hao giống nàng Minh Minh. Và nàng đã xui xẻo hơi giống nàng ta mới bị chọn !

Phòng khách khá rộng, bàn ghế đồ đạc bày biện trang hoàng thật sang trọng, có đàn dương cầm, có truyền hình, có máy hát.v.v...Trên tường có treo nhiều tranh sơn mài của Việt Nam và trên tủ buffet thì chung rất nhiều đồ cổ Việt Nam.

Quả thật chỗ ở của đảng viên cao cấp cộng sản có khác hơn thường dân, ngay cả giai cấp trí thức như bác sĩ Wladimir cũng không bằng một phần nơi đây.

Tschechow vụt kéo tay Lyly vào buồng ngủ nói :

- Này em xem, cái mà em muốn anh mua, anh đã mua cho em rồi đó. Vừa ý không chừng ?

LyLy không biết món mà Minh Minh đòi hănh mua là thứ gì ? Nàng nhìn phòng ngủ thấy không có gì khác lạ, có giường, có bàn trang điểm, có tủ quần áo, có gương soi... Nào có gì khác lạ đáng lưu ý đâu? Chợt nàng sững sờ thấy bóng mình trong gương không phải là mình, mà là kẻ xa lạ nào khác, chính là nàng Minh Minh với đôi má phính. Cho tới lúc đó nàng mới cảm giác nặng nặng khó chịu trên mặt. Có lẽ bác sĩ Wladimir đã tìm một chất nước thuốc để thay đổi gương mặt nàng và trong vòng một tuần chất nước ấy sẽ tan đi. Dung nhan nàng sẽ trở lại như trước.

Và cũng vào lúc đó nàng mới nhìn rõ mái tóc ngắn què mùa trên đầu mình. Nhớ lại lúc bị cắt tóc nàng có giận vợ bác sĩ Wladimir, nhưng giờ nhìn kỹ thấy mình quả đúng là nàng Minh Minh không sai tí nào !

Không nghe vợ khen hay mở lời cảm ơn về món quà mình mua, Tschechow nhắc lại :

- Bộ em không vừa ý món quà anh mua sao ?

Cũng vì không biết là thứ gì, LyLy đành phải trả lời lững lờ :

- Em thích quá rồi ! Cảm ơn milji.

Nói xong nàng rời phòng ngủ, đi quan sát những phòng khác trong nhà. Tschechow đi lóe lóe sau lưng vợ. Hẳn nghĩ, có lẽ nàng đang kiểm soát các phòng có dọn dẹp tử tế trong lúc nàng vắng nhà không ?

LyLy lưu ý văn phòng làm việc của Tschechow bên cạnh phòng khách. Một gian phòng rộng, với bàn viết khá lớn và rất nhiều tủ hồ sơ.

Xem thế muốn lục soát tất cả hồ sơ trong văn phòng này chắc phải mất nhiều ngày. Thật ra một tuần cũng quá đủ. Nhưng vì sợ phải đóng thực thụ vai trò làm vợ, nàng muốn hoàn tất nhiệm vụ cấp tốc để rời chỗ này càng sớm càng tốt.

LyLy nghĩ, phải đuổi hẳn ra khỏi nhà, mới bắt tay vào việc ngay được. Nàng quay mặt hỏi hẳn :

- Bữa nay thứ mấy ?

- Bữa nay thứ tư.
- Sao không đi làm ?
- Anh được phép nghỉ hôm nay để rước em từ nhà thương về nhà.
- Giờ thì em đã tới nhà rồi, anh hãy trở lại sở làm việc tiếp đi.

Hắn cười âu yếm :

- Nhưng anh được đồng chí Tổng Bí Thư cho nghỉ trọn ngày, anh mừng vô cùng vì được ở nhà với em.

Nghe hắn nói thế LyLy sụ mặt, trở gót ra phòng khách. Lúc đi ngang qua nhà bếp nàng bỗng có ý nghĩ trong đầu. Nàng mừng rỡ thực hiện ngay mưu định của mình.

Tschechow thấy vợ bước vô nhà bếp, bỗng sực nhớ đã đến giờ ăn trưa. Người đẹp của hắn chắc đói bụng lắm rồi. Hắn chạy tới tủ lạnh lấy ra đĩa thịt bò và cây salade để ra ngoài, vừa nói :

- Mãi mê nói chuyện với em, anh quên mất giờ ăn trưa, để em đói bụng. Đừng giận anh nghe cưng !

LyLy nói trong cổ họng :

« - Ta giận người làm chi cho mệt ? Ta sắp sửa hành hạ người đây ! ».

LyLy chúm chím cười. Tschechow thấy vợ cười chưa kịp mừng, bỗng nghe nàng nạt lớn :

- Sao lại mua thịt ? Ai bảo anh mua thịt ? Bộ anh không biết em thích ăn tôm sao chứ ?

- Milja, thịt bò thường khi em cũng thích ăn lắm mà ? Hay là ăn đỡ lần này nhé cưng?

- Không ! Ăn tôm hùm chớ không ăn thứ gì khác. Thà em nhịn đói.

Tschechow nhỏ giọng nài nỉ :

- Em ăn đỡ thịt bữa trưa hôm nay thôi. Chiều nay anh sẽ đưa cưng tới nhà hàng ăn tôm nhé ?

- Không ! Trưa nay em muốn ăn tôm.

- Giờ này Hợp tác xã của mình đã đóng cửa rồi, đến 16 giờ mới mở cửa lại. Bộ em quên sao ? Còn Hợp tác Xã của dân làm gì có tôm mà mua ?

Nghe hẳn nói LyLy mới biết xứ xã hội chủ nghĩa giai cấp rõ rệt lắm. Chợ của đảng viên cao cấp khác chợ của dân chúng. Một nơi bán món ngon vật lạ, đồ đạc sang trọng, muốn mua bao nhiêu cũng có. Còn chợ của dân chúng thì thiếu thốn mọi thứ, ngay cả thức ăn hằng ngày cũng bán có hạn chế, tính theo khẩu phần. Còn đồ đạc vật dụng thì chỉ những sản phẩm xấu mà các cao cấp đảng chê, mới đưa ra bán ở chợ này. Hoá ra chủ nghĩa xã hội không có công bằng xã hội tí nào ! Quả là một chủ nghĩa lừa bịp tệ hại còn hơn thời phong kiến vua chúa ngày xưa.

Dù biết Tschechow nói thật, nhưng mục đích LyLy là đuổi hẳn ra khỏi nhà, nên khăng khăng nói :

- Em không cần biết ! Miễn trưa nay em nhất định phải ăn tôm. Chợ nọ đóng cửa anh tìm chợ khác mua. Nếu anh không tìm ra tôm thì đừng về nhà nữa ! Hay là anh sợ tốn tiền không muốn chịu ý em ?

Hắn ôm đầu kêu khổ :

- Anh làm gì sợ tốn tiền ? Anh lúc nào cũng sẵn sàng làm vừa lòng em mà ? Hay là anh đưa em ra nhà hàng ăn trưa nay nghe cung ?

- Không ! Trưa nay em không thích ăn ở nhà hàng. Em muốn ăn tôm nướng ở nhà thôi !

- Trời ơi ! Sao em làm khó anh chi vậy ?

Hắn vừa nói vừa đập tay lên ngực hẳn thành thịch. Hẳn biết nàng cố ý hành hạ hẳn nên mới đòi chướng như vậy ? Mà có lẽ không phải là lần đầu, nên hẳn đã quen chịu đựng nên không dám nổi giận với vợ, chỉ bực tức với mình.

LyLy tức cười trong bụng, song ngoài mặt giả bộ giận dữ :

- Chuyện dễ ợt như vậy mà anh nói em làm khó ! Giả tử như em đòi ăn trứng vịt một trăm năm của Trung Cộng, anh phải bay qua đó tìm mua về cho em thì mới kể là khó ! Ôi, chẳng qua anh không yêu em. Hay là để em trở về Việt Nam ?

Dân da trắng không biết lối hăm dọa làm nũng của đàn bà Việt Nam, nên khi nghe nàng nói, hấn tưởng nàng muốn về Việt Nam thật, nên kinh hoàng van xin vợ :

- Đừng đừng ! Đừng trở về Việt Nam nghe cung. Để anh đi Hợp tác xã của dân tìm thử... Chỉ sợ không có thôi !

- Không tìm ra thì anh đừng về nhà nữa !

Nàng nói xong câu ấy bỏ đi ra phòng khách. Hấn chạy theo níu tay nàng lập bắp :

- Milja... Milja...

LyLy xô hấn ra :

- Đi đi ! Nếu còn gọi em là milja thì đi đi.

Hấn thử nào bước ra cửa. Trước khi khép cửa hấn quay đầu lại dặn dò :

- Em ở nhà chờ anh. Đừng đi đâu nhé cung ! Nếu có đói bụng thì ăn đỡ mấy món anh mua trong tủ lạnh. Anh chỉ sợ lục tìm trong mấy Hợp tác Xã của dân mất nhiều thì giờ, mà cũng có thể không có. Như vậy phải chờ giờ mở cửa của Hợp tác Xã của mình mới mua được, mà có ngày cũng chẳng có tôm. Nhưng ... nhưng chẳng lẽ không mua được tôm, anh không được về nhà ?

- Chợ không có thì anh tới nhà hàng mua lại của họ.

Nhắm phen bày phải trái vợ cũng không nghe, Tschchow chỉ còn nước vâng lời, vợ bảo sao nghe vậy. Hấn khép cửa và bước đi với bước chân thật nặng nề.

Chờ hấn lấy thang máy đi rồi, LyLy mới khoá cửa nhà, cười một tràng dài khoan khoái, nói một mình :

- Trong đời ta ghét nhất là những tên cộng sản. Cộng sản đàn anh vĩ đại càng đáng ghét hơn. Cũng bởi bọn bay mà bọn đàn em ở Việt Nam dựa hơi để hà hiếp dân ta. Vậy nhân dịp này ta ngu dại gì mà không hành hạ mấy tên đầu xỏ chúng bay để trả hận ?

Nhớ đến nét mặt đau khổ của Tschchow, trong lòng LyLy vui sướng không thể tả ! Bỗng nhiên nàng nghĩ đến Chef :

- Phải Chef thấy được ta hành hạ tên trùm cộng sản Nga, chắc Chef thích chí và phục ta lắm !

Đồng hồ trên vách ngân nga đổ 12 tiếng, LyLy cảm nghe đói bụng nên trở vào nhà bếp tìm món gì ăn đỡ dạ.

Nàng mở tủ lạnh, thấy nào trứng, nào fromage, nào thịt nguội, súc sích, trái cây, rau cải... chất đầy áp. Nàng bóc thịt nguội cắn thử một miếng, nghe mùi vị không ngon, bỏ trả lại ! lấy fromage nếm thử, cũng bỏ trả lại, miệng lầm bầm nói :

« - Món chi cũng dở ẹt thế này ! Sản phẩm cộng sản chẳng thứ gì hợp với ta, bảo ta chẳng đói lập với bọn bay sao được ? »

Không tìm ra món ăn nào vừa miệng, LyLy đành lấy một trái táo vừa ăn vừa đi vào văn phòng của Tschchow.

Trên bàn viết, trong hộc tủ... giấy tờ đầy ắp. Có lẽ đó là những hồ sơ đang làm ở sở, hẳn đem về nhà làm tiếp.

Đọc các văn kiện LyLy mới biết hẳn làm cố vấn đặc biệt cho Gorbachev, đặc trách Việt Nam vụ.

Nàng đọc sơ qua một mớ tài liệu, thấy toàn những báo cáo phúc trình của bọn cộng sản Việt Nam về những cuộc đụng độ với Trung Cộng. Có lẽ đây là thời sự mới nhất nên hẳn còn để trên bàn viết.

Nàng xem một lượt các giấy tờ trong tủ, thấy nào kế hoạch phản công kháng chiến quân Cam-Bốt, báo cáo các trận đánh dọc theo biên giới Thái Lan v.vv... Tuyệt nhiên không thấy tài liệu nào nói về tù binh Mỹ !

LyLy nghĩ thầm, những tài liệu này dù sao cũng có ích cho kháng chiến quân Việt Nam và Cam Bốt, nên lấy máy ảnh chụp một mớ quan trọng.

Trong phòng còn có một kệ tủ hồ sơ cũ, từ thuở Hồ Chí Minh còn xách giày cho Khrushchev. Rồi những chiến dịch thôn tính miền Nam ra sao....trước 1945 và sau 1945 đều có trong tủ này. Có một tập hồ sơ dày cộm mà LyLy lưu ý là cộng sản Việt Nam đã dùng chiến lược « mỹ nhân kế » đưa nữ cán bộ xinh đẹp miền Bắc qua làm vợ những tên cầm đầu nước Lào. Sau đó các bà vợ chỉ việc ra lệnh chồng quy phục « bác Hồ ». Thế là Hà Nội nuốt trứng nước Lào một cách êm ru, thế giới không hay biết !

Nếu không nhờ xem mớ tài liệu đó LyLy không bao giờ giải tỏa những thắc mắc : Vì sao nước Lào bị Hà Nội thôn tính từ lâu mà quân dân Lào không phản ứng như Cam Bốt hay miền Nam Việt Nam ?

Chao ôi ! Nếu nói về gian kế ăn cướp, ăn cắp...phải nói cộng sản Việt Nam có tài qua mặt cả đàn anh, đứng đầu thế giới !

Nàng đọc một tài liệu nói về việc thiết lập « đường mòn Hồ Chí Minh » mới thấy bọn chúng mưu sâu kế độc, không những dự trừ thôn tính miền Nam mà còn Lào và Cam Bốt nữa !

Cạnh bàn viết có một tủ sắt, không lớn lắm, mà cũng không nhỏ. Tủ có ổ khoá bằng chữ và số mật mã. LyLy tự hỏi :

« - Phải chăng tủ này chứa hồ sơ mật quan trọng ? Và nếu như vậy thì chắc hẳn tài liệu về tù binh Mỹ trong cuộc chiến ở Việt Nam phải có trong đó. CIA có thể cho người len vào nhà Tschchow như chỗ không người, nhưng họ vẫn không lấy được tài liệu vì nó nằm trong tủ sắt mật mã này. Như vậy ta làm sao mở được mà lục soát ? ».

Đi tới đi lui suy nghĩ một hồi vẫn không tìm ra diệu kế mở tủ sắt, lòng buồn bực nàng thơ thân qua phòng bên cạnh. Phòng này có một bàn viết nhỏ, cái giường nhỏ, với một cái tủ chứa những thứ vật dụng lặt vặt trong nhà. LyLy đoán phòng này là phòng riêng của Minh Minh.

Nàng kéo ngăn tủ bàn viết, thấy chứa toàn bao thơ, bút mực, chớ không có chi lạ. Duy có ba lá thư từ Việt Nam gửi

qua còn dán kín. LyLy nghĩ, có lẽ Minh Minh bệnh nằm nhà thương mấy tháng qua nên thư chưa mở. Hai thư đề tên người gửi là Nguyễn thị Dinh và người nhận là Madame Tschechow Nguyễn Minh Minh. Thư riêng của vợ, nên Tschechow không mở ra.

Thứ thứ ba đề tên người gửi là Nguyễn văn Linh. LyLy tò mò muốn biết trong thư nói gì, nên mở thư ra đọc, nghĩ bụng :

«- Thơ này tên Linh gửi cho Minh Minh, mà hiện tại là ta. Tất nhiên ta có quyền đọc mà không có gì phải xấu hổ cả! Có như vậy khi Tschechow thấy ta mở bì thư mới tin ta là Minh Minh thứ thiệt một trăm phần trăm chớ! »

Lá thư của Nguyễn văn Linh hoá ra là thư cảm ơn. Hẳn cảm tạ Minh Minh đã nói dùm hẳn với Tschechow nên hẳn mới được nâng đỡ và nhờ đó Gorbatchev cho giữ chức Tổng Bí Thư của đảng cộng sản Việt Nam.

Té ra hẳn đánh ngã bọn già nua, Trường Chinh, Đặng Xuân Khu, Phạm văn Đồng, Lê Đức Thọ...là nhờ đi nước cờ tay trong với vợ Tschechow, cố vấn Gorbatchev !

Thư của Nguyễn thị Dinh thì không có gì đáng lưu ý. Người này xưng ngoại với Minh Minh. Thư kể chuyện gia đình, hỏi thăm sức khoẻ vợ chồng nàng. Thư sau chót bà ta nghe Tschechow báo tin Minh Minh bị tai nạn nằm nhà thương. Bà căn dặn nàng khi bình phục phải tức tốc viết thư cho bà ngoại .

Riêng lá thư thứ ba, thư gửi trước khi hay tin Minh Minh bị tai nạn, bà ta phàn nàn về Trường Chinh và Phạm văn

Đồng. Căn dặn Minh phải lấy thế lực của chồng mà đuổi hai lão già này khỏi guồng máy cai trị ở Việt Nam.

LyLy tự hỏi :

« - Nguyễn thị Dinh là ai ? Sao ta không nghe nói đến người này ? Trong số những đàn bà cao cấp của bọn cộng Việt Nam, LyLy chỉ nghe nói đến Nguyễn thị Bình và Dương Quỳnh Hoa, Nguyễn thị Định...

Bỗng nàng kêu lên :

« - Trời ơi ! Nguyễn thị Dinh tức là Nguyễn thị Định ? Có thể lắm ! Người Việt khi biên tên trên bì thư gửi đi ngoại quốc đâu lưu ý bỏ dấu ? Ôi thôi ! Chắc là bà ta chớ không ai khác ! »

Nàng kéo ngăn tủ dưới. Chẳng ngờ ngăn này có khoá. LyLy lục lọi tìm kiếm một lúc thấy được cái chìa khoá nhét dưới mớ giấy và bao thơ. Nàng lấy chìa khoá mở ngăn tủ, thấy toàn là những thư cũ. Hầu hết là thư của Nguyễn thị Dinh, tức bà ngoại của Minh Minh.

LyLy toan đóng tủ lại vì nghĩ rằng đây là thư riêng viết chuyện gia đình người ta, mình không nên tò mò làm gì. Tay vừa đẩy ngăn tủ đóng lại, mắt vô tình đọc những hàng chữ trên mảnh giấy nhỏ, có lẽ là một đoạn viết thêm trong thư mà nàng Minh Minh đọc xong bỏ rơi rớt bên ngoài, nên chỉ nó không nằm trong bì thư.

Mấy hàng chữ bí hiểm lạ lùng, khơi động tính tò mò của LyLy cùng cực :

« Bây giờ con đã hiểu ngoại chính là nội của con, và con chính là cháu nội của bác ».

LyLy chụp ngay tờ giấy đọc tiếp :

« Bảy lâu ngoại không nói cho con biết sự thật vì sợ con đau lòng về cái chết của cha mẹ con. Nay con hạch hỏi nhiều lần, ngoại không thể dấu mãi. Ngoại chỉ mong con hiểu rằng tình thương của ngoại đối với con thật vô bờ. Vì con vừa là cháu ngoại, vừa là cháu nội, lại thêm ngoại nuôi con từ nhỏ, nên tuy con là cháu mà ngoại xem con không khác gì con gái bé bỏng của ngoại. Hy vọng con cũng thương ngoại như vậy và bỏ qua những hiểu lầm cũ. Hôn con. Ngoại của con. Nguyễn thi Dinh »

LyLy đọc hai ba lần câu nói : « Ngoại chính là nội của con, con chính là cháu nội của bác. »

Đọc mãi, đọc mãi, suy nghĩ mãi... mà không thể nào hiểu nổi câu nói bí hiểm kia, LyLy kêu trời :

« - Có Trời mới hiểu được bà này nói gì ! Đã là bà ngoại, tức là mẹ của Minh Minh là con gái của bà ta. Con nếu là bà nội thì cha Minh Minh là con trai bà ta. Chẳng lẽ anh em chúng lấy nhau ? Nhưng còn câu nói. « Con cũng là cháu nội của bác ». Bác tức là anh trai của cha Minh Minh, thì làm sao có thể làm ông nội của Minh Minh được ? Trời ơi, là Trời ! Dù tất cả nhà nhân chủng học thế giới phân tách tìm hiểu, cũng không thể hiểu được câu nói bí hiểm đó, huống hồ là một kẻ lơ mơ như ta ! »

LyLy ôm đầu than van một hồi, quyết định tìm đoạn đầu của bức thư này để hiểu tận tường, nếu không chắc nàng sẽ phát điên.

Nàng đọc một hơi mấy chục lá thư, chẳng tìm ra lá thư nào là đoạn đầu của câu chuyện này. Đầu óc nàng bắt đầu quay mòng mòng vì đói bụng cũng có, vì vận dụng bộ óc phân tích tìm hiểu câu nói hắc búa đó cũng có.

Đói bụng, tuyệt vọng, mệt mỏi... LyLy muốn bỏ cuộc, nên chụp thêm lá thư bốn mươi một mở ra. Dự tính đây là thư cuối cùng, nếu không đúng cái nàng muốn tìm thì nàng sẽ bỏ qua cho xong. Nào ngờ thư như vậy :

« Thành phố Hồ chí Minh ngày 5 tháng 8 năm 1985

Minh Minh yêu dấu,

Ngoại nhận được mấy thư liên tiếp của con hỏi về cái chết của cha mẹ con và con đã oán trách ngoại đã không nói sự thật cho con biết. Bấy lâu ngoại không muốn nói vì không muốn khơi động nỗi đau thương của ngoại và của con. Chẳng hiểu bọn nào đã dèm pha chuyện gì với con, lại còn bóp méo sự thật khiến con oán hận ngoại. Nay ngoại xin kể cho con nghe về câu chuyện ngoại giữ kín trong tim :

Hơn 30 về trước ngoại là nữ cán bộ còn trẻ, tuy có chồng nhưng vẫn hoạt động hăng hái sát cánh với Bác. Trong tim ngoại cũng như tất cả đàn bà con gái đều coi Bác là thần tượng, là thần thánh, ai cũng muốn dâng hiến tình yêu. Huống chi ngoại với Bác hàng ngày gần gũi, tất nhiên càng gần bó. Cuộc tình không chính thức ấy ngoại có thai. Đến khi đưa nhỏ ra đời không thể thừa nhận là con của Bác, cũng không thể là

con của ngoại với chồng của ngoại. Vì thời gian này ông ngoại con và ngoại không hoạt động chung cùng một chỗ. Hay nói cách khác, cả hai không ăn ở với nhau nhiều năm. Cho nên khi ngoại mang thai và lúc đưa bé chào đời, ngoại phải dấu nhem thiên hạ và đưa nhỏ gửi cho người khác nuôi dưỡng. Đứa nhỏ chính là cha của con, tên Nguyễn u Minh. Họ Nguyễn là họ của ngoại, mà cũng là họ của Bác, một thời mang tên Nguyễn Ái Quốc.

Năm cha con 17 tuổi, được ngoại đem về nhà nhận làm con nuôi. Hồi này ngoại có thêm mấy người con với chồng, tức ông ngoại con. Con gái lớn của ngoại là Thu Thảo năm ấy 15 tuổi. U Minh với Thu Thảo sống chung một nhà, càng ngày càng thân thiết và khẩn khít. Cũng vì chúng không biết mình là anh em cùng mẹ nên lén lút yêu nhau và kết quả là một đứa bé gái ra đời. Đứa bé ấy chính là con đó Minh Minh.

Vụ này khiến ngoại và bác, tức ông nội con, vô cùng rầu rĩ. Còn ông ngoại con tuy không nói ra cũng dư biết U Minh là con trai của ngoại với bác.

Đương nhiên tình yêu giữa cha mẹ con không thể kéo dài. Ông nội con quyết định gửi U Minh sang Nga du học. Chẳng ngờ trước ngày ra đi nó hẹn với Thu Thảo gặp nhau ở Hồ Gươm. Rồi cả hai mượn giòng nước hủy hoại cuộc đời. Năm ấy cha con hai mươi ba tuổi, mẹ con hai mươi một, con vừa tròn năm tuổi.

Ông nội con sau vụ thất bại trong vụ đánh chiếm miền Nam vào Tết Mậu Thân đã đau nặng, lại nghe tin U Minh tự tử quá đau khổ, chết ngay hôm sau. Một phần cũng vì cha con trước khi chết có để lại một bức thư tuyệt mạng, chửi ông nội

con là dâm tặc, làm nhiều điều tàn ác thất đức khiến con cháu lãnh họa. Nội con đọc thư xong uất hận chết liền ! »

Đoạn tiếp bức thư này chính là mảnh giấy rơi bên ngoài mà LyLy đã đọc.

Đọc xong lá thư dài với thiên tình sử đầy éo le và nước mắt của con cháu lão Hồ, LyLy nửa phần thương tâm, nửa phần chán ghét, buột miệng nói :

- Thật đáng đời Hồ tặc ! Cả đời làm toàn chuyện bậy bạ, tàn ác, chết vì bị con sĩ nhục !

Rồi nàng lảm nhảm nói một mình :

« - Té ra « Bác » trong thư bà kia viết không phải là chú bác thông thường mà là Bác Hồ của chúng và Minh Minh là cháu nội lão ta với cụ Dinh hay Định nào đó. Bà ta gửi Minh Minh sang Nga để tránh cái họa thất đức của lão Hồ. Chẳng ngờ Minh Minh cũng chết trẻ bởi tai nạn trượt tuyết. Thế mới biết cả đời làm ác không thoát được lưới Trời ! ».

Đang khi LyLy nghĩ ngợi vẫn vướng đến cuộc đời bạc phận của nàng Minh Minh, chợt nghe tiếng lục đục ngoài cửa. Nghĩ là Tschchow đã về, LyLy bỏ thư vào tủ, đóng lại và lénh quỳnh chạy ra khỏi phòng, y như kẻ trộm hay biết chủ nhà trở về.

Bỗng nhiên nàng cười xòa, tự chế nhạo mình :

« - LyLy ơi là LyLy ! Mi đang làm Minh Minh trong nhà này, người được quyền lục soát hay đập phá, hưởng hồ là việc

đọc mấy lá thư kia ? Người cứ đọc công khai trước mặt Tschechow vì nó là thư của mi mà ? »

Thình lình một ý nghĩ thoáng lên trong đầu, khiến LyLy mừng rỡ suýt ngất :

« - Ta là Minh Minh. Tủ sắt trong phòng Tschechow ta mở không được thì ta ra lệnh hấn mở ! Chuyện dễ ợt như vậy mà sao ta không nghĩ ra hè ? »

Nàng lých quỳnh chạy ra đón Tschechow. Chẳng ngờ mở cửa nhìn ra chỉ thấy một người đàn bà mập mạp, tuổi độ bốn mươi, đang hút bụi ở hành lang. Thùng gạt tàn thuốc được bà ta dọn rác lau chùi sạch sẽ rồi. LyLy tự nhủ : « Có lẽ bà này là nhân viên của CIA » nên mỉm cười gật đầu chào bà ta. Bà ta cũng gật đầu chào lại với sắc mặt lạnh lùng rồi quay lưng đi. LyLy cụt hứng trở vô nhà khoá cửa lại. Lúc ấy bên ngoài lại có tiếng chân người đi tới. Rồi tiếng gõ cửa...

Lần này mở cửa ra LyLy gặp ngay một người mặt mày bơ phờ, tóc tai dựng ngược, nhưng cái miệng thì cười toe toét, tay xách một giỏ đầy nhóc tôm hùm. Dĩ nhiên hấn chính là Tschechow ! Có lẽ hấn phải chạy ngược chạy xuôi mới tìm ta cái món nợ đời, tưởng đâu được người đẹp khen thưởng, nào đâu nàng quạu quọ hỏi :

- Đi đâu mà lâu quá vậy ? Sao không đi luôn đi, về nhà làm chi ?

Hai câu nói của vợ khiến nụ cười méo xẹo trên gương mặt của Tschechow càng méo thêm, hấn lắp bắp nói :

- Anh xin lỗi...Anh ... Vì anh phải chạy khắp cùng Hợp Tác Xã của dân để tìm mua tôm, nhưng không tìm ra, đành phải chờ đến giờ mở cửa của Hợp Tác Xã của mình mới mua được, mà cũng phải gom vài chợ mới có đủ số tôm mang cho về cho cung.

Nói xong câu ấy hấn nắm tay nàng đưa lên môi hôn, mà đôi mắt nhìn nàng như van xin tha thứ. LyLy thấy cũng tội nghiệp nên nói giọng mềm mỏng một chút :

- Được rồi ! Anh đem cất tôm vào tủ lạnh đi. Tối nay anh đưa em ra tiệm ăn.

Nghe nàng nói thế Tschechow muốn đập giở tôm nát như tương, nhưng không dám, đứng chờ người ra. Cũng vì sáng này hấn đã đề nghị đưa nàng ra nhà hàng, nhưng nàng nhất quyết phải mua tôm đem về nấu nướng ở nhà. Bây giờ hấn chạy đôn chạy đáo bên ngoài mua được đem về, nàng lại bảo muốn ra tiệm ăn ! Tình cảnh của hấn bây giờ thật thê thảm vì tức giận thì không dám, khóc cũng không được, cười vui càng không thể. Cho nên gương mặt vốn không đẹp của hấn càng khó coi vô cùng.

Thế mới biết cái nghề hành hạ đàn ông, LyLy chiếm giải nhất !

Ngoan ngoãn như cừ non, Tschechow đem cất giỏ tôm vào tủ lạnh. Cả ngày nay hấn chưa có món gì để trong bao tử, bụng đói cào, người phờ phật, chỉ mong được ăn rồi ôm ấp vợ, yêu vợ cho thật nhiều, đền bù bao nhiêu ngày khao khát thiếu thốn.

Nhưng hắn biết điều hắn muốn chưa thực hiện được, vì người đẹp muốn đi ăn tiệm tối nay. Hắn cần phải tắm rửa sửa soạn đưa nàng đi. Hắn hồi hả nói với nàng :

- Bây giờ tuy trời còn nắng, mà đã hơn 6 giờ chiều rồi. Vậy anh đi tắm, em đi trang điểm sửa soạn... Chúng ta muốn ăn ở nhà hàng nếu không đặt trước phải tới sớm mới có chỗ. Vả lại ... anh muốn đêm nay mình về nhà ngủ sớm.

Câu nói chót của hắn khiến LyLy nhớ đến hoàn cảnh làm vợ hắn tối nay. Nàng bực bội trút cái giận lên đầu hắn :

- Đi tắm nhanh lên đi ! Dơ dáy hôi hám như heo đùng hòng tối nay lên giường ngủ.

Câu hăm dọa của vợ khiến Tschechow kinh sợ hơn nghe tin Mỹ tấn công Moscou ! Hắn phóng nhanh vào phòng tắm như thả bị rượt. LyLy ngồi chờ trên ghế trong phòng khách nghĩ ngợi lung tung...

Mãi đến khi Tschechow ăn mặc chỉnh tề, tóc tai vén khéo bước ra phòng khách, thấy vợ ngồi im như pho tượng, mặt mày chưa trang điểm, y phục chưa thay, hắn đến gần nhỏ nhẹ hỏi :

- Em ! Em sao vậy ? Em không sửa soạn đi ăn tiệm tối nay sao ?

- Lá thư ngày 11 tháng 8 năm ngoái của bà ngoại em gửi qua, anh để đâu ?

Bỗng dưng bị nàng chất vấn một việc mà mình không biết trời trăng gì cả , Tschechow chưng hửng hỏi :

- Thư của bà ngoại em ? Chắc em cũng biết, những thư từ đồ đạc gửi từ Việt Nam cho em, anh không bao giờ dòm ngó hay đụng tới. Anh làm gì biết đến lá thư ngày 11 tháng 8 của ngoại em chứ ?

- Hôm đó đọc xong thư ngoại gửi em, em đã đưa anh đọc, vì trong thư có mấy giòng ngoại viết cho anh bằng tiếng Nga. Anh đọc xong không trả lại thư cho em, nên bây giờ em tìm không có.

Tschechow nhú mày nghĩ ngợi... Thực tình hẳn nhớ rõ chưa bao giờ vợ hẳn đưa thư từ hay giấy tờ gì cho hẳn đọc. Nhưng nhìn vẻ mặt hằm hằm của vợ, hẳn sợ không dám cãi, chỉ nói :

- Anh không hề giữ thư từ hay giấy tờ gì của em.

- Nếu thế tại sao em tìm trong tủ thơ phòng em không thấy, nếu không phải do anh vô tình bỏ nó trong tủ sắt ?

À thì ra này giờ nàng ngồi im lìm là suy tính mưu kế mở tủ sắt của Tschechow ! Và quả thật hẳn mắc bẫy của nàng. Hẳn cười hề hề :

- Nếu em nghĩ anh bỏ lộn thư em trong tủ sắt thì em cứ mở tủ tìm thử.

- Không biết ! Ai cất thì người đó phải tìm.

Đương nhiên vì LyLy không biết mật mã để mở tủ mới kiếm chuyện với hẳn. Tschechow lúc nào cũng chịu vợ, nên vui vẻ nói :

- Được rồi ! Để anh mở tủ tìm trước mặt em, nếu có thư của em trong đó anh chịu trừng phạt.

Hắn vừa nói vừa kéo nàng đi qua văn phòng của hắn. Tuy trong bụng vui mừng vì Tschechow mắc kế mình, nhưng ngoài mặt LyLy giả làm hờn giận, nhưng đôi mắt không bỏ sót cử động nào của Tschechow khi hắn mở tủ sắt.

Đây là tủ chứa hồ sơ mật bẻ cao cả thước, có bốn ngăn, hồ sơ đầy áp bên trong. Nhắm mình không thể lục soát tìm kiếm tài liệu về tù binh Mỹ trước mặt Tschechow, LyLy học thuộc lòng con số mật mã để mở tủ rồi, nên không cần thiết lục lạo tủ trong lúc này. Nàng đôi giọng thương yêu:

- Milji ! Anh thử xem qua một lượt nếu không tìm thấy lá thư của ngoại thì đành chịu vậy ! Phần em sẽ đi làm món tôm hùm anh mua. Tối nay chúng ta ăn ở nhà, không cần ra ngoài ăn nữa !

Ý muốn của người đẹp thay đổi liên liên, quay mòng mòng như chong chóng, khiến Tschechow ngất ngư đầu óc, không biết đâu là đâu nữa. ? Hắn nói :

- Đa Đa ! (yes yes) Anh sẽ gắng tìm lá thư cho em.

Hắn nói vừa lấy ra một mớ hồ sơ bỏ lên bàn. LyLy mỉm cười bỏ đi vào nhà bếp, vừa nghĩ :

« - Tối nay ta phải làm bữa ăn thật ngon cho hắn ăn uống no say ngủ say như chết, ta mới an toàn được ! ».

Nàng bỏ giỏ tôm hùm trong tủ lạnh ra. Lần đầu tiên trong đời nàng chịu khó làm bếp để hầu đãi một người không phải vì tấm lòng, mà vì muốn kẻ đó ăn thật nhiều phải ngã gục. Bữa ăn này ví như vũ khí chống với địch, nên LyLy đem hết tài ba nội trợ của mình.

Hai giờ sau schechow được vợ mời ra phòng ăn và bàn ăn được bày biện thật đẹp. Hấn vô cùng ngạc nhiên, vì từ khi cưới nàng đến giờ, chưa bao giờ hấn thấy nàng kiêu cách như vậy ! Không những thế, trên bàn còn bày hai chai rượu vodka. Rượu này hấn mua từ lâu, song bị vợ cấm uống, nên rượu còn cất trong tủ. Bữa nay không hiểu sao nàng thương yêu hấn đến độ ấy ? Hấn mừng rỡ, không tin là thật, lí nhí hỏi :

- Em..cung ! Em cho phép anh uống rượu sao ?
- Em ra nhà thương, chúng ta phải làm tiệc ăn mừng chứ ? Bữa nay chúng ta phải uống thật nhiều !
- Hả ? Em cũng muốn uống rượu chung với anh à ?
- Phải ! Đêm nay em muốn uống rượu với anh để ăn mừng hạnh phúc của chúng ta.
- Ôi ! Anh hạnh phúc quá ! Cảm ơn em !

Hấn choàng tay ôm nàng vào lòng. LyLy xô nhẹ hấn ra, ngọt ngào nói :

- Chúng ta phải ăn ngay, kéo thức ăn nguội lạnh anh lại bảo em nấu không ngon !

Hắn liếc nhìn bàn ăn... Nào tôm nướng trét bơ, nào tôm chiên lăn bột, nào tôm nấu rượu, nào tôm sốt mayonnaise. Bữa ăn cho hai người mà linh đình như cho sáu người ! Đã vậy các món đó từ thuở nào hắn chưa hề thấy vợ nấu, nên trong lòng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ :

- Trời ơi ! Anh không hề biết em có tài nấu các món ăn này ? Đây đâu phải món ăn Việt Nam, em làm sao biết được vậy cung ?

LyLy nói dối một cách tự nhiên :

- Mấy hôm tỉnh lại ở nhà thương, em nằm một chỗ cũng buồn chán nên mượn cô y tá sách dạy nấu ăn Tây Âu. Em đọc thuộc mấy món, nay làm thử đãi anh.

Nghe vợ nói Tschechow cảm động vô cùng. Hắn nghĩ : trên thế gian này chưa người vợ nào thương chồng như vợ hắn , lúc đau bệnh nằm nhà thương mà vẫn còn nghĩ cách học nấu ăn ! Hắn cảm thấy ân hận vì không tìm ra bức thư của bà ngoại vợ cho nàng vui, nên nói giọng ân hận :

- Anh không tìm ra bức thư của bà ngoại em, anh đâu xứng đáng được em đãi ngon như vậy ?

LyLy nở nụ cười khoan dung :

- Không sao ! Nếu anh không tìm thấy trong tủ sắt, chắc là em bỏ mất đâu rồi. Thôi bỏ qua đi ! Không phải lỗi của anh đâu!

Lời nói ngọt dịu như mật, kèm với nụ cười tuyệt đẹp của giai nhân dưới ánh đèn mờ trong gian phòng âm cúng, khiến

Tschechow chưa uống rượu mà đã say rồi. Hắn ngây ngất nhìn vợ...

Từ khi kết hôn với nàng tính đến nay đã ba năm. Chưa bao giờ hắn thấy vợ đẹp như vậy. Lời nói và cử chỉ của nàng hoàn toàn khác lạ. Nàng thông minh hơn, nàng thanh lịch hơn, từ cách đi đứng, cách ngồi, lúc ăn lúc uống... mỗi cử động đều trang trọng quý phái vô cùng. Tschechow có cảm tưởng như vợ mình không phải là vợ mình. Phải chăng khoa giải phẫu có thể thay đổi toàn diện con người? Nếu thế tên bác sĩ Do Thái Wladimir quả thật là thần thánh.

Lần thứ nhất trong đầu một tên theo chủ nghĩa Mác-xít liên tưởng đến quyền phép kỳ diệu của Thần Thánh đất trời. Hắn nhìn vợ đắm đuối...

Theo phong tục Âu Mỹ đàn ông phải rót rượu, nên LyLy không rót rượu mời hắn. Nàng nhắc :

- Anh rót rượu cho chúng mình đi chứ? Sao cứ nhìn em ngẩn ngơ như vậy?

Tschechow bàng hoàng tỉnh mộng, rót rượu cho vợ cho mình. Cả hai nâng ly... LyLy xót thức ăn vào đĩa cho hắn.

Và cũng không biết từ lúc nào máy hát trong nhà ngân nga khúc nhạc êm dịu...

Đêm nay cả vùng trời Sô Viết như cô đọng trong gian phòng này ...Tschechow say với hạnh phúc bên cạnh người vợ đẹp, say với men tình bởi nụ cười và ánh mắt của giai nhân, lại thêm say bởi men rượu vodka do bày tay ngà ngọc nâng ly mời mọc...

Đêm đã thật sâu...Rượu ngon cũng đã cạn ! Tschechow ngã gục xuống bàn, cùng lúc LyLy đứng lên trên môi điểm nụ cười đắc thắng !

Hôm sau chờn vờn tỉnh giấc thấy mình nằm trên ghế dài trong phòng khách, Tschechow giật mình ngồi dậy. Bên ngoài trời nắng chang chang. Hắn hốt hoảng nhìn đồng hồ trên vách, liền phóng nhanh vào phòng tắm lau rửa mặt mũi qua loa, rồi hấp tấp chạy ra cửa không dám làm kinh động đến vợ.

Chưa bao giờ Tschechow say sưa đến độ đến sở trễ giờ làm việc. Nhất là từ khi cưới Minh Minh, nàng cấm hẳn không được uống rượu hút thuốc, hắn trở thành cán bộ gương mẫu của Đảng, được lãnh tụ Gorbachev khen ngợi nhiều lần. Bữa nay đến văn phòng sở làm việc quá muộn, áo quần sộc sếch, hơi rượu còn nồng nặc ... Một lúc nữa tới trình diện vị lãnh tụ tối cao, hắn không biết phải biện giải sao đây ?

Còn vợ hắn ? Tuy rằng tối qua do chính nàng mời mọc uống, nhưng hắn say đến độ bất tỉnh như vậy là có lỗi với vợ. Không biết nàng có giận hắn không ?

Lái xe trên đường từ nhà đến sở đầu óc Tschechow nặng trĩu vì lo !

Buổi sáng LyLy chờ Tschechow ra khỏi nhà mới chạy nhanh vào văn phòng hắn mở tủ sắt chứa hồ sơ mật. Lúc này

nàng nằm im trong phòng là muốn Tschechow tưởng nàng cũng bị say rượu như hắn.

Giờ hắn đã đi rồi nàng cần bắt tay vào việc ngay. Nàng cần hoàn thành công tác và rời nhà hắn trước khi hắn trở lại.

Tủ mở ra rồi LyLy cuống cuống vì giấy tờ nhiều vô số, mà Tschechow không sắp xếp thứ tự chi hết. Tất cả đều là bản sao. Có lẽ hắn giữ những bản sao này ở tư gia để những lúc làm thêm có đủ tài liệu tham khảo.

Phải hơn một giờ LyLy mới liếc qua hết các tài liệu ở ngăn tủ thứ nhất. Hoàn toàn là những tài liệu về các cuộc hành quân ở Cam Bốt và biên thùy Thái Lan.

Xem đến ngăn thứ hai, thứ ba...lúc ấy đã hơn hai giờ trưa mà LyLy vẫn chưa tìm ra tài liệu về tù binh Mỹ, đầu óc bắt đầu quay mòng mòng vì đói bụng, mà cũng vì tối qua nhâm nha vài giọt Vodka với Tschechow, một loại rượu cao độ đáng lý không dùng trong bữa ăn, song vì trong nhà không có thứ gì khác LyLy mới phải tận sức chuốc Vodka cho Tschechow bằng cách nhâm vài ngụm trước mặt hắn. Và tuy không say ngất ngư như hắn, LyLy vẫn nghe ngầy ngật vì buổi tiệc tối qua !

Nhắm còn kịp giờ lục ngăn tủ chót, LyLy vào bếp hâm lại món ăn dư ngày hôm qua, ăn qua loa, rồi trở vào văn phòng Tschechow tiếp tục công việc của mình.

Ngăn tủ chót vừa kéo ra, LyLy thấy giấy tờ ngăn này đã bạc màu, chứng tỏ tài liệu cũ từ mấy chục năm rồi. Nàng có hơi thất vọng, chợt thấy mấy trang giấy đầu là báo cáo của Hà Nội về các vụ Mỹ oanh tạc miền Bắc độ nào... Tay LyLy

run lên vì quá mừng rỡ. Nàng đọc một lúc thấy toàn hồ sơ về vụ oanh tạc và đến tập giấy sau cùng thì LyLy vui sướng suýt ngất, vì đích thực là danh sách các phi công Mỹ bị bắt, nhà tù nào giam giữ họ... Kế đó là danh sách những tù binh đã chết trong tù, danh sách những người còn sống v.v...LyLy lấy máy ảnh chụp tất cả tài liệu, vừa mắng bọn cộng Việt Nam :

« -Theo tài liệu ở đây thì số phi công còn sống không có mấy người. Không biết có còn danh sách nào khác không ? Vậy mà bọn ấy lợi dụng tù nhân Mỹ để đòi tiền chuộc ! Ngay cả mấy xác chết cháy khi máy bay rớt xuống đã tiêu nát , chúng không biết tên họ, thế mà cũng ỡm ờ mượn cớ để moi tiền. Thật là một bọn gian tặc mặt dày ! ».

Hoàn thành nhiệm vụ xong LyLy thở phào nhẹ nhõm. Nhìn đồng hồ, thấy đã bốn giờ chiều. Nàng nghĩ :

« - Ta cũng nên sớm rời khỏi chỗ này để còn phải đi tìm chủ nhà may Nicolai như lời dặn của bác sĩ Wladimir. Cũng có thể ngay đêm nay ta vượt biên trở về Phần Lan không chừng ».

Vừa nghĩ LyLy vừa đóng tủ sắt và dọn văn phòng Tschchow như cũ để khi nàng ra đi mất tích hẳn không nghĩ tài liệu mật bị xem trộm.

Việc sau cùng là để thổi son, tức máy ảnh ngụy tạo mà LyLy vừa chụp xong các tài liệu, đúng vào chỗ của nó để nhân viên CIA đến lấy. Và chỗ ấy là dưới đáy thùng rác trước apartment của Tschchow, chớ không đâu xa !

LyLy mở cửa thật khẽ, nhìn trước nhìn sau dãy hành lang...thấy vắng teo không người, nên ngồi xuống mò dưới

đáy thùng rác, đựng ngay một hộp sắt có nắp. Nàng bỏ thỏi son vào hộp, đậy nắp lại, rồi để mớ giấy rác che lấp bên trên như cũ.

Thình lình cửa thang máy mở ra... LyLy hốt hoảng đứng lên. Và khi thấy mặt người từ thang máy bước ra, LyLy biến sắc kinh hoàng đứng đờ một chỗ như bị trời tròng !

Hắn chính là Tschechow chứ không ai khác. Hắn thấy vợ đứng ngoài hành lang thì chạy tới hơn hữ nói :

- Milja ! Em làm gì ở ngoài vậy ? Anh báo em một tin mừng : Đồng chí Tổng Bí thư và phu nhân mời chúng ta đến điện Cẩm Linh ăn tối. Anh muốn anh ăn diện thật đẹp tối nay nên về sớm báo tin. Và lại anh cũng cần trở về thay đổi quần áo chỉnh tề.

Thấy mặt Tschechow mà LyLy kinh tâm sửng sốt như vậy vì dự định rời nhà hắn trước khi hắn đi làm về. Nào ngờ hắn trở lại bất thành hình, khiến dự tính nàng bất thành, nàng hoang mang lo sợ nên không để tâm nghe hắn nói gì ?

Nhìn gương mặt thiếu thần sắc của vợ, Tschechow ôm vợ vào lòng, hỏi giọng lo lắng :

- Milja ! Em sao vậy ? Em không khoẻ chẳng ? Hay em còn giận anh về đêm hôm qua ?

Cho đến lúc đó LyLy mới lên tiếng, cùng lúc nhào khỏi vòng tay của hắn :

- Sao anh về sớm thế ? Bộ lại xin nghỉ phép nữa à ?

- Như anh vừa nói với em, phu nhân Gorbachev nghe tin em lành bệnh sau tai nạn thảm khốc, nên bà mời vợ chồng mình đến điện Cẩm Linh ăn tối cùng với đồng chí Tổng Bí Thư. Anh về sớm là để báo tin mừng cho em, đồng thời để em kịp ăn diện thật đẹp. Tối nay chúng ta được vinh dự ngồi đối diện với vị lãnh tụ tối cao và vị đệ nhất phu nhân. Giác mộng của em đã thành sự thật rồi nhé ?

Đến điện Cẩm Linh ? Ngồi ăn chung với vợ chồng Gorbachev ?

Dù cho nằm mộng LyLy cũng không mơ điều này ! Và bây giờ thay vì kinh hoàng thất vọng về sự trở về bất chợt của Tschechow, LyLy mừng rỡ reo lên :

- May quá! May quá!

Nàng muốn nói với mình :« may quá ta chưa đi ! ta còn đây để được dịp đối mặt với vợ chồng Gorbachev, vừa để viếng Điện Cẩm Linh cho biết đẹp để cỡ nào ? Sánh với Tòa Bạch Ốc của Mỹ ra sao ? ».

Dĩ nhiên Tschechow không thể nào hiểu rõ những ý nghĩ thâm kín trong đầu « vợ ». Thấy nàng thỏa thích hân hoan hân hạnh phúc vô ngần, bỗng nhà vào nhà nói :

- Cung ! Cung hãy ăn diện thật đẹp tối nay nghe cung ! Phu nhân đồng chí Tổng Bí Thư được nổi danh là đệ nhất mỹ nhân, nhưng anh thấy còn thua cung xa. Để họ thấy mặt em rồi họ mới biết em mới chính là đệ nhất mỹ nhân. Như thế đồng chí Tổng Bí Thư phải nể mặt anh.

Vì trong lòng đang khoan khoái nên LyLy quên chống đờn việc bị Tschechow bồng lên. Còn Tschechow vì quá vui mừng và hạnh phúc quên bị vợ cấm hôn lên miệng, nên bị một cái tát nẩy lửa !

Hôm qua từ nhà thương về nhà Tschechow lộ trình khác hẳn bữa nay. Những toà nhà LyLy trông thấy kiến trúc theo Âu Châu vào thế kỷ 17- 18. Còn lộ trình hôm nay phổ xá hầu như theo kiến trúc cổ kính của nền văn minh Trung Đông.

Cuối cùng Điện Cẩm Linh hiện ra trước mắt, trái với sự tưởng tượng của Lyly, vì lâu đài này hơi giống cái mosquée (giáo đường Hồi giáo) của các xứ A-Rập, trên nóc có cái chóp nhọn hình quả bí. Có lẽ vì thế mà thành phố này đặt tên là Moscou chẳng ?

Nhờ Tschechow là đảng viên cao cấp, lại là cố vấn của Gorbachov, nên xe của hắn được chạy đến ngõ. Rồi có một tên lính chạy tới lái xe hắn đến bãi đậu xe.

Đưa tay phải cho vợ vin để cùng bước lên mấy bậc thềm đi vào điện Cẩm Linh, sắc mặt Tschechow vênh vênh hãnh diện. Toà nhà này hắn tới thường xuyên, nhưng bữa nay mới là lần thứ nhất được cặp tay vợ đi vào cửa chính như một quan khách, bảo sao hắn chẳng phình mũi nở mặt ?

Đã vậy bên cạnh hắn, vợ là một trang tuyệt sắc giai nhân trong chiếc áo đầm dài hở cổ, loại áo dạ hội của người Tây phương. Chiếc áo tuy loại hàng nhân tạo tầm thường, kiểu

may cũng rất đơn sơ, nhưng khi đặt trên tấm thân kiều mị và gương mặt mỹ lệ của nàng, áo trở nên sang trọng đắt tiền.

Một điều làm cho Tschchow thắc mắc là tại sao từ khi ra nhà thương vợ hắn đổi khác nhiều, nhưng phải nói chính là vòng ngực đầy và chiếc eo thon hoàn toàn không giống như trước. Đêm qua hắn bị say mèm, chưa được ngắm vợ bên trong lớp áo, nên không nhận biết điều này. Bữa nay nhìn nàng trong lớp áo nhiều phơi bày, thân hình càng lộ rõ đường cong tuyệt mỹ, thì hắn càng nghi ngờ không biết nàng có phải là người đàn bà cùng hắn chung sống ba năm qua không ? Rõ ràng hắn chứng kiến bác sĩ Wladimir mở băng trên mặt nàng và rước nàng từ nhà thương về nhà kia mà ?

Nàng trang điểm thật đẹp, thật sang, trên cổ mang vòng ngọc trai, đôi bông tai ngọc trai, vòng tay cà rá cũng đồng một loại ngọc trai. Nàng biết cách ăn diện trang điểm làm tăng phần mỹ lệ, mà không phô trương lộ bịch. Khác hẳn một Minh Minh thuở trước mang nữ trang cố ý khoe của quý, chớ không phải làm đẹp.

Chưa bao giờ hắn thấy vợ mang ngọc trai. Cũng chưa bao giờ vợ hắn chịu mặc chiếc áo đầm dài mà hắn mua tặng nàng trong chuyến công du ở Tây Đức cùng với đồng chí tối cao Gorbatchev. Hắn thấy ông ta mua cho vợ rất nhiều sản phẩm của thế giới tự do, nên cũng bắt chước mua cái áo ấy cho vợ. Nhưng vợ hắn chê, quăng một xó ! Bữa nay chính nàng lại lựa chọn áo ấy, thật là kỳ !

Sự thật trong tủ áo của Minh Minh vừa áo dài, vừa áo đầm treo đầy, nhưng không áo nào vừa ý LyLy, ngoài chiếc áo nàng đang mặc.

Một lẽ rất dễ hiểu, vì tất cả đều là sản phẩm công sản, hoàn toàn không hợp với nhãn quan con người ở thế giới tự do. LyLy vô tình chọn cái áo mà nàng thấy không quê mùa, nhắm mình mặc được, chớ không rõ áo ấy Tschechow mua từ Tây Đức !

Còn áo dài của Minh Minh đều là áo thêu màu sắc loè loẹt, không hợp với ý thích của LyLy. Hơn nữa mặc áo dài thân hình ni tác phải y trạc, mới có thể dùng được.

Riêng về nữ trang, nếu Tschechow có để ý sự chọn lựa khác lạ của vợ cũng phải ! Khi này mở ngăn tủ ở bàn trang điểm thấy vô số nữ trang quý giá bằng ngọc thạch, kim cương, vàng vòng, platine, đá quý v.v...không biết bao nhiêu mà kể ! LyLy tức giận mắng lớn :

«- Cháu nội Hồ tặc thì những thứ này là đồ cướp giựt của dân miền Nam, chớ ở đâu ra ? Thật tức cho ta không lấy được để mang về cho Chef làm tài sản hoạt động cứu quốc ».

Nàng làm bầm mắng chửi bọn cộng một hồi mới chọn mớ nữ trang bằng ngọc trai để trang sức tối nay. Và có lẽ những thứ LyLy chọn là kém giá trị nhất, nên trước kia Minh Minh chẳng bao giờ sờ mó đến.

Đang khi Tschechow nghĩ ngợi vẫn vợ...Còn LyLy thì đưa mắt kín đáo quan sát mọi vật trong toà nhà để khi về kể lại với Chef và bạn bè một chuyến đi lịch sử, đối diện với kẻ thù số một tại điện Cẩm Linh, thì người hầu cận của Gorbachev đã đưa cả hai tới phòng khách.

Phòng này không to lớn lắm. Song LyLy đoán toà nhà này có nhiều phòng tiếp khách lớn nhỏ khác nhau. Và đêm

nay có lẽ vợ chồng Gorbachev chỉ mời mỗi vợ chồng Tschchow nên mới đưa đến phòng khách nhỏ này, ấm cúng và thân tình hơn. Có lẽ là phòng thường nhật của họ.

Điện Cẩm Linh cất theo kiến trúc Trung Đông, nhưng gian phòng này trang hoàng theo Âu Mỹ tân kỳ. Bộ salon bằng da màu sữa kiêu mới, ngay cả những bức tranh treo trên vách cũng là tranh lập thể. Có lẽ vợ chồng Gorbachev có tư tưởng mới, không như các lãnh tụ già nua, nên chỗ ăn ở riêng tư của họ sửa đổi theo một tân kỳ chẳng ?

LyLy và Tschchow còn đang đứng xớ rớ trong phòng khách chưa kịp ngồi, thì từ cánh cửa buồng bên một người đàn bà diễm lệ bước ra... Dù là lần đầu đối diện với bà ta, LyLy cũng dư biết là vợ của Gorbachev. Cũng vì mấy năm gần đây truyền hình và báo chí Tây phương không ngớt bàn tán về bà ta, cho rằng bà ta là đệ nhất mỹ nhân của phe cộng sản. Gorbachev đi đâu cũng dắt vợ theo để phô trương. Nhờ đó LyLy vừa thấy mặt, nhận ngay là bà ta.

Bà ta mặc áo đầm ngắn, nhưng thật đúng một. Với đôi mắt rành nghề của LyLy nàng biết ngay chiếc áo ấy từ nhà may nổi tiếng ở Paris.

Hai người đàn bà đẹp chớp mắt nhìn nhau. Có lẽ vợ Gorbachev không tưởng vợ của Tschchow là một thiếu nữ Á Đông mỹ miều diễm lệ đến thế.

Đang khi Tschchow giới thiệu vợ với nữ chủ nhân thì Gorbachev cũng xuất hiện. Hắn mặc áo ngắn tay, loại áo cho người mặc khi chơi quần vợt (tennis) và quần tây trắng. Trông hắn có vẻ rất thể thao và chắc chắn hắn vừa chơi quần vợt xong.

Tschechow lại giới thiệu vợ với đồng chí tối cao của mình. LyLy nghiêng mình chào một cách trang trọng, trên môi điểm nhẹ nụ cười. Gorbachev nắm tay nàng đưa lên môi hôn. Cử chỉ ấy đối với người da trắng là tỏ lòng kính trọng ngưỡng mộ. Trường hợp này có thể nói Gorbachev ngưỡng mộ sắc đẹp của LyLy. Hấn chớp mắt liếc nàng một cái thật nhanh. Đương nhiên cái chớp mắt ấy hấn sợ vợ nhìn thấy nên liền mời khách ngồi xuống ghế, sau khi hỏi :

- Madame uống chút rượu khai vị nhé ?

Hấn vừa nói vừa đi đến tủ rượu hỏi thêm :

- Madame thích thứ gì ? Vodka ? Gin ? Sherry ? Vermouth ? Campari ?

Trong tủ rượu còn nhiều loại rượu của thế giới cộng sản, nhưng Gorbachev chỉ nêu ra Vodka là món nổi tiếng của Nga. Còn những thứ kia là của thế giới tự do. Đương nhiên là LyLy rành lắm. Suýt chút nữa nàng đã lên tiếng nói mình muốn uống Vermouth là rượu khai vị của Ý, độ không nặng, hương vị ngon ngọt dễ uống. Cũng may nàng chợt nhớ vai trò mình là Minh Minh nên giả vờ không biết gì, nhỏ nhẹ nói :

- Xin ông Tổng Bí Thư cho thứ gì nhẹ, em không quen uống rượu lắm.

Madame Gorbachev xen vào hỏi :

- Ở Việt Nam có thứ rượu chi ?

- Thừa phu nhân, nước em xứ nóng nên con người không cần uống rượu cho ấm. Thường thì uống trà, nước ngọt. Tuy vậy trong xứ cũng có rượu trắng làm bằng gạo nếp, độ rất mạnh, chẳng mấy người uống. Miền Nam còn có hăng la-ve của dân Ngụy để lại. Nhờ đó hiện nay trong nước còn có la-ve.

Bỗng nhiên vợ Gorbachev hỏi một câu lạc đề :

- Madame đẹp quá ! Giọng nói rất hay ! Madame sang Nga từ lúc nào ?

- Sau khi chiếm được miền Nam.

LyLy trả lời được câu đó nhờ có đọc mở thư của Nguyễn thi Dinh gửi Minh Minh. Nhưng nàng không biết đích xác ngày tháng nào nên đáp lững lờ như vậy.

Lúc ấy Gorbachev trao cho nàng cốc Sherry và nói :

- Madame uống thử thứ này, vị ngọt, mà cũng không có độ nặng.

- Cám ơn ông Tổng Bí Thư.

Nàng biết món sherry của người Bồ Đào Nha quá sành, song giả bộ nếm thử rồi nói :

- Ông Tổng Bí Thư khéo chọn rượu này cho em. Quả thật ngon ngọt dễ uống.

Gorbachev mỉm cười thỏa mãn khi nghe câu khen ngợi từ môi miệng người đẹp. Lúc ấy người hầu mang ra các thứ đồ nhấm. Nào đậu phộng chiên, nào bánh chiên bơ, nào

fromage...vv.. vài thứ đặc biệt của dân Nga mà LyLy chưa từng nếm thử.

Madame Gorbatchev tận tay mời LyLy và Tschechow ăn thử các thứ, chớ không để cho hầu dâng lên. Cử chỉ của bà là của cao cấp thân tình với cấp dưới.

Gorbatchev đưa tay bốc miếng bánh chiên cho vào miệng thì bị Madame Gorbatchev lườm hằm. Thế là hằm chỉ nhâm nha vài hớp rượu khai vị thôi. LyLy không hiểu tại sao hằm bị vợ cấm ăn ?

Đang suy nghĩ về thái độ của vợ chồng Gorbatchev thì LyLy nghe hỏi :

- Tôi nghe ông Cố Vấn nói Madame bị tai nạn suýt chết trong khi trượt tuyết ở núi Ural. Lý do vì sao ?

LyLy đáp giọng ngập ngừng :

- Thật tình...em...không nhớ...việc gì xảy ra.

Tschechow từ khi vào toà nhà này nói rất ít. Lúc đó hằm mới lên tiếng thay cho vợ, kể đầu đuôi nguyên nhân vì sao Minh Minh bị lọt xuống hố và sự cấp cứu đã xảy ra ra sao... Hằm nói thêm :

- Vợ tôi quên hết mọi sự xảy ra, nhưng cũng có vài việc xa xưa nàng còn nhớ. Nàng nằm nhà thương hơn năm tháng, giải phẫu nhiều lần. Bác sĩ Do Thái Wladimir thật kỳ tài. Nhờ ông ta mà vợ tôi mới ...như xưa.

Sở dĩ hắn nói hai tiếng chót bằng giọng ngập ngừng, vì thêm một phút gần vợ, hắn thấy vợ không giống như xưa. Ngay việc vợ thản nhiên ngênh ngang trước vị lãnh tụ tối cao và phu nhân của ông ta càng làm cho Tschechow rất ngạc nhiên. Hắn tưởng nàng sẽ rụt rè nhút nhát, không dám ăn không dám nói. Nào ngờ không những nàng chẳng sợ ai, lại xem ra vẻ con người thường xuyên tiếp xúc giao thiệp.

Người hầu bước tới rí tai vài lời với Madame Gorbatchev. Bà đứng lên nói :

- Xin mời tất cả qua phòng ăn.

Phòng ăn bên cạnh chớ không đâu xa. Phòng này có lẽ cũng là chỗ ăn thường nhật của vợ chồng họ. Tuy vậy chiếc bàn ăn dài với ghế cho 12 người ngồi. Trong phòng trưng bày rất nhiều đồ cổ và tranh xưa. Bàn ghế cũng loại xưa tuy không giống kiểu thời Louis 15 của nước Pháp, nhưng cũng thuộc đồ quý giá thời Nga hoàng.

Đặc biệt bàn ăn dọn đầu đàn kia cho một người ngồi, và đầu đàn này cho ba người ngồi. LyLy còn đang thắc mắc không hiểu vì sao bàn ăn lại dọn như thế, thì Madame Gorbatchev mời LyLy ngồi bên tay phải bà ta, còn Tschechow bên tay trái bà ta. Còn bà ta ngồi chính giữa tức đầu bàn đàn này, đối diện với chồng đầu đàn kia.

Đương nhiên bà giải thích ngay để vợ chồng Tschechow không thắc mắc :

- Chồng tôi phải ăn kiêng, nên buổi ăn hôm nay chỉ riêng tôi đãi ông bà Cố vấn vậy !

Không hiểu sao LyLy bốc đồng lên tiếng :

- Thừa phu nhân, chồng em cũng ăn kiêng. Hay là phu nhân để chồng em cùng ăn với ông Tổng Bí Thư cho vui ?

Gorbachev bị vợ cấm ăn, mặt mày bí xì buồn thiu. Nghe LyLy nói Tschechow cũng cử ăn, hấn chớp ngay :

- Vậy hả ? Ông Cố Vấn cũng đang ăn kiêng sao ? Vậy hãy tới đây với tôi.

Hấn ra lệnh người hầu :

- Người mau dời chỗ ngồi của ông Cố Vấn đến đây.

Tâm lý chung của con người khi mình không được hưởng thụ thứ gì, cũng mong người khác không được hưởng thụ như mình. Có thể Gorbachev mới không cảm nghe đau khổ khi bị vợ buộc ăn kiêng.

Tội nghiệp Tschechow, từ sáng đến giờ háo hức được thưởng thức bữa tiệc tối nay, không dè cái miệng vợ tươm tướp, chận họng chận khẩu hấn!

Đồng chí tôi cao đã lên tiếng như thế, hấn đâu dám cải chính ? Đành phải ngậm đắng nuốt cay nói vuốt theo :

- Vâng ! Tôi cũng ăn kiêng. Nhưng hôm nay được Đồng Chí Tổng Bí Thư và phu nhân mời nên không dám nói ra, định phá lệ một lần...

Gorbachev ngắt lời :

- Không sao ! Không sao ! Đồng chí ăn kiêng với tôi cho vui.

Thế là hai người đàn ông ngồi đầu đàn kia... Hai người đàn bà ngồi đầu đàn này...

LyLy không cần nhìn Tschchow cũng mừng tượng được bộ mặt thâm cảm của hắn khi hắn nói với Gorbachev là hắn cũng ăn kiêng. Nàng tức cười muốn vỡ bụng, song phải gượng làm tỉnh.

Bữa ăn cho hai người đàn bà trịnh trọng lắm ! Mới đầu món vào tiệc (Hors d'œuvre) : Avocat aux champi (trái trạng sư ăn với tôm) và caviar (Nga và Phần Lan là hai xứ có món caviar nổi tiếng ngon và cũng là thứ đắt tiền nhất trong các món ăn thượng lưu). Và rượu mở đầu là Champagne.

Madame Gorbachev nói với LyLy trước khi bảo người hầu rót champagne cho nàng :

- Đây là thứ nổi tiếng của Pháp đấy ! Bữa ăn sang trọng và ngon không thể thiếu.

LyLy biết quá rành, song giả vờ nói :

- Nhờ phu nhân giải thích em mới rõ. Em quê mùa không biết điều gì cả !

Sau món ăn mở đầu thì đến món soupe Crème carmelite (soupe crème nấu với tôm và cá). Đến món ăn chính là thịt cừ non nướng ăn với salade và uống rượu đỏ của Hung Gia Lợi (Đây là món đặc biệt của người Nga, tương tự như món cừ nướng của Thổ Nhĩ Kỳ).

Phần tráng miệng vừa fromage, vừa crème glacé, vừa bánh ngọt, vừa trái cây...Tóm lại phe đàn bà ăn từ món nọ đến món kia lần lượt mang những thứ vừa ngon vừa đắt tiền.

Còn phe đàn ông thì món thứ nhất mỗi người hai trái cà tây và hai tép tỏi sống.

LyLy liếc nhìn thấy họ ăn cà tây với tỏi sống rất lầy làm kỳ, mà cũng tức cười thâm. Tưởng tượng Gorbatchev ngày nọ qua ngày kia được vợ đãi ăn kiểu đó thật đau khổ biết ngần nào ?

Món thứ hai bữa ăn chính của họ là salade ăn với bánh mì và món cuối cùng là mỗi người một trái táo cho phần tráng miệng !

Dĩ nhiên bữa ăn kiêng như thế cũng chẳng có gì lạ. Nhưng Tschekow là tên ăn nhậu , mấy thuở được thượng cấp mời ăn, mà bị « vợ » hại mình, bảo sao hấn chẳng ức lòng ?

Hấn ngồi đầu đàn này, nhưng đôi mắt chên chích với vợ. Hấn quan sát vợ lúc ăn lúc uống lúc trò chuyện... rõ ràng một ngàn phần trăm không phải là vợ hấn !

Thuở trước Minh Minh mỗi khi ăn soupe thì hút ròn rột. Khi ăn miệng mở ra, nhai ngồm ngoàm, cho tay vào miệng moi móc thức ăn, nói chuyện trong miệng còn đầy thức ăn, súc miệng khi uống nước v...v...Hấn vốn sợ vợ, mà đôi khi không chịu đựng nổi phải lên tiếng chỉ trích, nhưng nàng vẫn chứng nào tật nấy !(vị nào giao thiệp với người Âu Mỹ khi ăn uống nên lưu ý đến điểm này, vì đối với họ đó là cử chỉ thô bỉ vô giáo dục, hạ lưu nhất).

Bữa nay thì hoàn toàn khác hẳn, lúc nàng cho muống soupe vào miệng khép đôi môi nuốt một cách êm thắm. Khi ăn nhai thật kín đáo, không mở miệng nói khi đang ăn v.v...Tóm lại, khi ăn, lúc uống, khi nói, lúc cười...Mỗi cử động của nàng đều trang trọng quý phái vô cùng. Đêm qua hẳn đã lưu ý điều này, nhưng vì quá say men tình và men rượu mà hẳn không thức mắc nghi ngờ vợ điều gì.

Bữa nay ngồi xa âm thầm quan sát... đầu óc hẳn sáng suốt, biết rằng con người có thể thay đổi hình dáng và dung mạo, nhưng bản chất quý phái hạ lưu khó thể giấu giếm hay bắt chước làm giả được !

Và hẳn khẳng định người đàn bà đó không phải là Minh Minh. Dù rằng hẳn rước nàng từ nhà thương, do bác sĩ Wladimir tháo băng vết thương trước mặt hẳn. Nhưng nàng ta là ai ? Tại sao nàng ta lại nhận là Minh Minh để làm vợ hẳn ? Còn vợ hẳn thật sự hiện ở đâu ?

Tschechow càng nghĩ đầu óc càng mờ mịt, không giải toả được nỗi u uất trong lòng, vẻ mặt buồn thiu. Gorbachev hỏi gì nói gì hẳn cũng âm ừ cho qua.

Gorbachev là tên đa tình quý sắc, nên tuy hẳn ngồi đầu đàn này mà hôn chui giữa hai người đàn bà đẹp đầu kia...

Vợ hẳn là một mỹ nhân, nhưng vợ Tschechow cũng là một mỹ nhân, mỗi người mỗi vẻ. Phu nhân hẳn tượng trưng cho vẻ đẹp người đàn bà da trắng vào độ tuổi chín muồi (l'âge mur) đầy hấp dẫn. Còn vợ Tschechow tượng trưng cho một kiều nữ Á châu xa xôi huyền bí, mới lạ, đầy quyến rũ, càng nhìn càng thu hút... Bởi thế Gorbachev chỉ trò chuyện cầm

chùng với Tschechow mà thôi ! Thành ra hai người đàn ông ngồi ăn rất im.

Trong khi đó hai người đàn bà ăn uống cười nói thật sảng khoái và vui vẻ. Madame Gorbatchev tánh tình cởi mở, gặp LyLy ăn nói khôn ngoan hiểu rộng biết nhiều, bà ta thích thú lắm ! Bà ta đòi ngay lối xưng hô, thân mật nói :

- Để ta sẽ hẹn với nàng nhiều cuộc hẹn khác giữa đàn bà với nhau. Xem ra nàng cũng là người biết làm đẹp. Lần sau khi có dịp ra thế giới bên ngoài mua sắm, ta sẽ dẫn nàng theo.

- Cám ơn thịnh tình của phu nhân. Rất hân hạnh cho em được theo phu nhân nhìn thế giới bên ngoài một chuyến.

Nói xong câu ấy LyLy vừa tức cười vừa mắng thầm trong bụng :

« - Bọn cộng sản chúng bây lúc nào cũng chống đối thế giới tự do. Nhưng kết cuộc cái chi của thế giới tự do chúng bây cũng khoái, cũng chuộng. Thật chẳng biết xấu hổ chi hết ! »

Rồi nàng nói trong đầu :

« - Tiếc rằng ta không ham cái trò làm vợ Tschechow, chớ không ta ở lại đây trêu chọc phá rồi triều đình bay một phen, để trả cái hận cho dân cho nước ».

Nhớ đến quê hương, nhớ đến đồng bào khốn khổ vì bọn cộng đàn em, sắc mặt đang vui của LyLy chợt đổi dầu dàu. Chùng như không dần được nổi sầu cuộn cuộn dâng lên, nàng buông tiếng thở dài. Madame Gorbatchev ngạc nhiên hỏi :

- Có điều chi làm nàng mất vui ?

LyLy gượng gạo đáp :

- Không có gì ! Bỗng dưng em cảm thấy nhớ nhà nhớ quê.

Madame Gorbatchev tỏ vẻ cảm thông :

- Tôi hiểu tâm tình nàng lắm. Người dân nào xa quê hương cũng có lòng hoài hương. Nhưng ông Cố Vấn có thể đưa nàng về Việt Nam một chuyến mà ?

- Thưa phải !

Không muốn nhắc đến câu chuyện vừa đau lòng vừa bức tức, LyLy đổi đề tài :

- Buổi tiệc hôm nay thật tuyệt hảo. Madame tìm được người đầu bếp đại tài.

Sở dĩ LyLy nêu vấn đề này cũng vì sau khi thưởng thức bữa ăn nàng nghi ngờ đầu bếp là người Suisse, nếu không cũng xuất thân từ trường huấn luyện chuyên viên khách sạn (hôtellerie) quốc tế ở Genève. Trên thế giới hiện nay hầu như các lãnh tụ tối cao đều thuê đầu bếp Suisse, trong đó có Đức Giáo hoàng và Tổng Thống Hoa Kỳ. Ngay cả những khách sạn lớn rải rác khắp hoàn cầu đều mướn đầu bếp Suisse cho nhà hàng của khách sạn họ. Thực đơn của họ LyLy quen thuộc nhiều nên nghi ngờ đầu bếp của Gorbatchev.

Madame Gorbatchev nghe nàng hỏi, không khác gì đúng vào chỗ ngứa của bà ta mà gãi. Bà ta hãnh diện khoe :

- Nàng biết không ? Đầu bếp của ta là người Suisse đấy. Đầu bếp nổi tiếng trên thế giới là người Suisse, ai ai cũng tranh nhau mua chuộc đem về cho nước mình, phu quân ta đâu chịu thua kém thiên hạ ?

- Ông Tổng Bí Thư và phu nhân quả thật biết sống !

Ngoài miệng nàng nói thế, mà trong lòng nghĩ khác :

« - Thật tức cười cho phe cộng sản ! Cái chi cũng tranh giành chiếm đoạt ! Chẳng lẽ hãnh diện ở chỗ ganh đua ấy ? ».

Bấy giờ đã hơn 11 giờ khuya. Tschchow đứng lên từ giả vợ chồng vị lãnh tụ tối cao của hấn. LyLy cũng bắt tay nghiêng mình chào Gorbatchev và nàng Raisa, đồng thời nói cảm ơn đã cho mình cái vinh hạnh được thưởng thức một bữa tiệc khó quên.

Trên đường lái xe trở về nhà Tschchow im ru, không mở miệng với vợ một lời ! LyLy thấy vẻ mặt lạnh của hấn đâm lo. Nàng ngồi một bên âm thầm suy tính không biết sẽ làm cách nào thoát cảnh làm vợ hấn đêm nay?

Bây giờ nàng mới ân hận khi nãy bốc đồng không để hấn ăn uống no say. Tuổi trẻ đôi khi làm lếu mà không đo lường hậu quả, thật là bậy !

Tự trách mình một hồi, LyLy nghĩ, chỉ còn cách là khi về đến nhà nàng sẽ làm bữa ăn khác ép hấn ăn uống như đêm

qua. Bây giờ nàng chỉ có « bốn cũ soạn lại », chớ không còn cách gì khác !

Để thực hiện điều này, nàng mở đầu câu nói như vậy :

- Milji à, bộ anh giận em để anh ăn khiêng tôi nay phải không ?

Tschechow làm thinh, cũng không nhìn vợ. LyLy đã chẳng nói :

- Em biết anh giận em ! Cũng vì em thấy phu nhân của Đồng chí Tổng Bí Thư để chồng ngồi ăn khiêng một mình, em muốn mua chuộc cảm tình của ông ta cho anh, mới nói anh cũng ăn khiêng, để ông vui. Biết rằng bữa ăn ấy thật ngon, đáng lý em phải để anh thưởng thức. Nhưng ở đời đôi khi phải hy sinh lợi nhỏ để có lợi lớn. Em nghĩ, Đồng Chí Tổng Bí Thư càng quý mến anh thêm khi anh đến ngồi ăn cạnh ông ta. Anh không thấy em khôn ngoan và lo lắng cho anh đó sao ?

Quả thật nàng nói quá khôn ! Tschechow đang giận trong lòng bỗng cảm kích vô cùng. Té ra nàng vì muốn hấn được lòng Chef mà cố tình làm như vậy. Trời ơi ! Vợ hấn quả thật thông minh khôn ngoan đến độ đó sao ? Minh Minh ngày xưa...

Hấn liếc nhìn vợ... Bỗng dưng hấn rùng mình khi nghĩ rằng người đàn bà này nếu đúng là Minh Minh vợ hấn, thì chắc chắn đã bị ma quỷ nhập mới tinh ranh như thế. Nhưng hấn nào phải con người chịu tin ma quỷ ?

Không ! Đêm nay hấn nhất định khám phá sự thật. Đêm nay hấn phải dò xét khi ái ân với vợ. Nếu nàng không phải là

Minh Minh thì không thể nào có cử chỉ yêu đương giống như vợ hắn. Vai trò nào cũng có thể học lóm bắt chước, nhưng màn ảnh phòng the là điều bí mật của hai vợ chồng, kẻ giả mạo sẽ bị lộ tẩy ngay.

Hắn bình tĩnh chờ đợi...

LyLy thấy hắn lại im, song sắc mặt có phần hoà dịu, nàng nghĩ hắn đã hết giận nên đỡ giọng dụ dỗ :

- Milji, lúc nữa về đến nhà em sẽ chiên thịt bò cho anh ăn để đền bù bữa ăn kiêng khi nãy nhé ? Và đêm nay anh cũng được tự do uống rượu, bao nhiêu tùy thích, em không cấm cản đâu !

LyLy định ninh sau khi hắn nghe lời ngon ngọt dụ dỗ của mình, sẽ khoan khoái. Nào ngờ hắn cười nhẹ, bảo :

- Không đâu ! Đêm nay anh sẽ không uống một giọt rượu nào, cũng không muốn ăn uống gì nữa. Anh chỉ muốn yêu em thôi !

Nói câu sau cùng hắn liếc nhìn nàng với ánh mắt dò xét. LyLy cảm nghe toàn thân lạnh ngắt khi nghe câu nói ấy, sắc mặt biến đổi rõ rệt. Tschchow kín đáo quan sát vợ, không nói thêm lời nào nữa.

Tschchow đã thay xong quần áo ngủ, thấy vợ vẫn còn ngồi nơi phòng khách xem báo, hắn nói :

- Giờ này đã quá khuya rồi, hơn 12 đêm rồi. Em vào ngủ, anh chờ !

- Em không buồn ngủ ! Em muốn đọc báo !

Năm phút sau Tschechow lại lên tiếng :

- Anh chờ em đã mòn mỏi rồi. Nếu em không vô ngủ với anh, anh sẽ cưỡng bức em đó.

Từ phòng ngủ hấn chạy ra... Bộ áo ngủ hấn chỉ mặc áo chớ không mặc quần. LyLy cúi gầm mặt, trong lòng bán loạn, tay cầm báo hơi run. Tschechow giựt tờ báo trên tay vợ, quăng xuống nền nhà, bồng nàng đi vào phòng ngủ.

LyLy vùng vẫy nói :

- Bỏ em xuống ! Em tự đi một mình.

Hấn bỏ nàng xuống, nói thật nhỏ, nhưng lời nói có phần hăm dọa :

- Được ! Cung thay áo đi ! Anh chờ ! Anh nhất định chờ !

Hấn trở lại giường, sửa cái gối cho cao lên, tựa lưng lên đó, theo dõi mọi cử động của nàng. LyLy không dám nhìn hấn, trong lòng rối loạn, mất cả bình tĩnh, mất cả trí khôn, đứng đờ một chỗ.

Hấn thấy nàng đứng gầm mặt nơi cửa buồng liền cười nhạt hỏi :

- Sao ? Em nhất định không chịu thay áo đi ngủ à ? Hay là em sợ trần truồng trước mặt anh ? Ba năm qua em làm vợ anh, lẽ đâu còn hổ thẹn ? Hơn nữa cái giường mới mua này là anh chịu theo ý thích của em muốn nghe nhạc khi mình yêu nhau.

Hắn vừa nói vừa cho tay bật nút máy phát thanh trên thành giường. Tiếng nhạc thoát ra êm êm nhẹ nhẹ. Nhạc về đêm là loại nhạc tình quyến rũ mê đắm...

Nàng vẫn bất động, nhưng hắn thì đã đổi thái độ :

- Đây là ai ? Có đúng là vợ tao không ?

Giọng nói của hắn thật dữ dằn, hoàn toàn không giống con người luôn chiều chuộng và sợ vợ. LyLy thụt lùi mấy bước. Bản năng tự vệ nàng làm thế, chứ không có ý định chạy đi đâu. Hắn tưởng nàng muốn bỏ chạy, liền chồm dậy hỏi :

- Đây không phải là vợ tao, mới sợ tao chứ gì ?

Phải lắm ! Nếu nàng là Minh Minh thật thì việc gì phải sợ hắn mà bỏ chạy ? Cùng với ý nghĩ ấy đôi chân nàng dậm lên nhưng không phải chạy thụt lùi, mà phóng tới tát lên mặt hắn, quát lớn :

- Tại sao bữa nay anh hung hăng với em như vậy ? Vợ chồng yêu nhau cả đời, thiếu một lần bộ chết sao ? Bây giờ em phải đi tắm. Anh buồn ngủ thì ngủ trước đi.

Hắn không ngờ trong giờ phút này nàng còn có thái độ đó nên lãnh trọn cái tát của nàng, mà không kịp phản ứng gì.

Đồng thời sau cái tát nẩy lửa ấy hấn hoang mang lo sợ nàng chính là Minh Minh thật, thì tội lỗi hấn biết chuộc sao đây ?

Đánh xong nước cờ liêu, LyLy giả bộ dùng dằng chụp cái áo ngủ của Minh Minh để trên đầu giường, đi vào phòng tắm khép cửa lại. Nàng định khoá cửa, song lại nghĩ :

- Hấn đang nghi ngờ ta. Nếu ta khoá cửa lại hấn càng nghi ngờ thêm. Giữa ta với hấn bây giờ là trận chiến cân não. Ta phải đi nước cờ cao hơn hấn mới thắng được !

Nàng không những không khoá cửa buồng tắm, còn mở hé hé, vừa cho nước vào bồn, vừa hát líu lo một khúc nhạc Việt Nam.

Tschechow gần như thua trận ! Hay nói cách khác hấn đã tin 90% nàng là Minh Minh thật. Vì kẻ giả mạo nào khác dù có gan bằng trời cũng không thể bình tĩnh như thế. Và bây giờ bản tính cứng chiều sợ vợ của hấn trở lại. Hấn cảm thấy lạnh nên chui vào chăn, mắt nhắm lại, nhưng không ngủ, trong lòng ăn năn hối hận vô cùng.

LyLy cố y ngâm mình trong bồn nước thật lâu, chờ hấn ngủ. Một giờ sau lắng tai không nghe động tĩnh bên ngoài nàng mới rón rén đi ra...

Vì phòng tắm ăn thông với phòng ngủ, nên nàng vừa lộ mặt vô hấn đã ngốc đầu dậy, nói giọng gần như xưng tội :

- Milja ! Tha lỗi cho anh lúc nãy nghe cung ! Anh vì quá yêu em mà có những nghi ngờ bậy bạ trong đầu... Anh ...anh không ngủ được vì quá hối hận đã nặng lời với em. Tha lỗi cho anh nghe cung ?

Nhờ đi nước cờ không tránh né sợ hãi, mà đẹp nổi nghi ngờ trong lòng hắn. Giờ đây LyLy phải liều đi thêm một nước cờ liều thứ hai. Nàng leo lên giường nằm bên cạnh hắn, mặt giả bộ còn giận, vừa nói :

- Bỗng dưng anh nói em không phải là vợ anh ! Chẳng lẽ sau tai nạn em biến thành người khác ? Bất quá sau mấy lần giải phẫu mặt em có thay đổi chút ít... Nhưng nhưng... chẳng lẽ vì thế anh không thừa nhận em là vợ ?

- Anh có tội ! Anh có tội ! Anh nói bậy ! Đừng giận anh nghe cưng ?

Hắn vừa nói vừa choàng vòng tay ôm nàng, thủ thủ bên tai :

- Ta yêu nhau cho quên những hờn giận nghe cưng ?

Giờ phút đó bỗng dưng LyLy nhớ đến câu nói của Chef :

« -Tôi chỉ xin cô, dù có lâm vào hoàn cảnh khó khăn trái lòng hãy cố gắng chấp nhận hy sinh, để hoàn thành nhiệm vụ mà bình an trở về...Tôi biết tôi có lỗi với cô và sau chuyến đi này trở về cô sẽ oán ghét tôi »

Té ra Chef nàng đã biết sẽ có cảnh này ! Biết nàng sẽ phải làm vợ tên Nga Tschechow. Cho nên ông ta mới khuyên nàng chấp nhận để hoàn thành nhiệm vụ.

Trời ơi ! Tại sao Chef lại tàn nhẫn như thế ? Dù sao Chef cũng phải biết ta là phụ nữ Việt Nam chớ nào phải dâm mà xem nhẹ sự lang chạ với đàn ông ? Dù ta có tư tưởng tự do

phóng túng , đầu óc không cố hủ hai chữ trinh tiết, nhưng ái ân là kết quả của tình yêu. Ta với hắn dù không phải là kẻ thù, cũng kể như là kẻ thù, thì làm sao có thể chịu đựng được sự chung đụng của xác thịt ?

Chef là đàn ông, việc chi Chef cũng thấy dễ dàng, Chef chỉ cần tiến tới mục đích, đoạt được thắng lợi, dù LyLy phải làm việc trái lòng, hy sinh thân xác !

Sao Chef có thể tàn nhẫn với LyLy như thế chứ ?

Càng nghĩ, càng nhớ đến những lời của Chef...LyLy uất ức không thể tả, nước mắt ứa ra, cơn giận bùng bùng trào lên... Bây giờ mà giả tí có Trụ Cờ Vàng trước mắt, nàng sẽ tát Chef mấy bạt tai cho đã nư giận, rồi nàng sẽ làm đơn xin thôi.

Mãi mê nghĩ đến Chef, lại thêm với nỗi uất tức trong lòng, LyLy không hay bàn tay của Tschchow đang phiêu lưu trên thân thể mình. Bất thần hắn tung mền ra, giật phăng chiếc áo ngủ trên mình nàng quăng xuống đất, đồng thời với tiếng quát :

- Nàng là ai ? Gò ngực đó tuy đẹp thật ! Tấm thân ấy tuy tuyệt mỹ thật ! Nhưng nhất định không phải là vợ ta !

Đến lúc đó LyLy mới giật mình nhớ đến thực tại. Thái độ của Tschchow tuy có làm cho nàng kinh tâm động phách phút đầu, nhưng sau đó nàng bình tĩnh lạ lùng, y như một người biết mình đã lâm vào đường cùng, chấp nhận cái chết một cách thản nhiên.

Tschchow lại quát lên :

- Nói đi ! Lý do gì nàng làm vợ ta ? Nàng và tên bác sĩ Wladimir có âm mưu gì ? Minh Minh của ta đâu ? Nếu nàng chịu khai thật, ta sẽ không giết nàng.

Sau câu nói đó hắn đã phóng xuống giường, kéo ngăn tủ chiếc bàn nhỏ (table de nuit) lấy ra một khẩu súng lục, cầm lăm le nơi tay, vừa hăm dọa :

- Ta đếm ba tiếng, nếu nàng không khai sự thật, ta sẽ giết nàng !

LyLy vẫn nằm bất động trên giường, mắt nhắm lại chờ chết...

Chuyến đi này dù sao nàng đã hoàn thành sứ mệnh. CIA đã đạt được mục đích. Chef nàng đã trả được một phần ân nghĩa đối với họ. Như thế việc phục quốc dễ dàng hơn. Nàng chết mà đem được điều lợi ích cho quốc gia, cái chết không đáng tiếc lắm !

Trong khi đó Tschechow đã đếm ba tiếng rồi, nhưng tay súng hắn bỗng nhiên xuôi xuống.

Qua ánh đèn mờ ảo, tấm thân nàng kiều nữ nằm bất động trên giường không khác gì bức tượng bằng hồng ngọc do bàn tay siêu việt của Hoá công hình thành.

Trên thế gian này chỉ có những kẻ ngu khờ mất trí mới đập vỡ một bức tượng tuyệt tác bằng ngọc. Và trên thế gian này chỉ có kẻ không là đàn ông mới không bị giao động và cảm xúc trước đàn bà.

Tschechow là con người biết thưởng thức cái đẹp, mà cũng là đàn ông rất đàn ông. Cho nên không những hắn không bắn chết người đàn bà mà hắn quyết chắc không phải là vợ hắn, lại còn vứt bỏ khẩu súng xuống giường, nhào lên mình nàng cùng với câu nói của kẻ si tình :

- Tôi yêu nàng ! Bất cứ nàng là ai, tôi vẫn muốn yêu nàng !

Tiếc cho hắn ! Khẩu súng vô tình rơi đúng vào tâm tay của LyLy và mặc dù nàng đang nhắm mắt chờ chết, nhưng động tác của người nữ điệp viên gan dạ, bao phen vào sinh ra tử, trong phút nguy cơ ấy phản ứng một cách tự nhiên không tính toán, chụp ngay khẩu súng, lăn một vòng, lấy cò...Đúng vào lúc thân hình của Tschechow nhào lên, hắn rơi tòm xuống giường như trái mít rụng !

Không cần biết hắn sống chết ra sao, LyLy chụp áo ngủ tròng vào, phóng nhanh ra ngoài, mở cửa chạy đến cầu thang máy.

Không hiểu vì tiếng súng nổ giữa đêm trường làm kinh động mọi người, hay Tschechow còn đủ khả năng để nhận chuông báo động mà độ hai phút sau đèn ở hành lang cháy rực lên, cùng lúc toà cao ốc vang vang tiếng chuông báo động ngay khi LyLy chưa kịp lấy thang máy.

Không chần chờ LyLy phóng nhanh xuống cầu thang thường, nhưng nàng vừa xuống được một tầng lầu, bỗng có người từ bên dưới chạy lên chụp tay nàng đẩy vào căn phòng nhỏ, bên trong chứa đầy những dụng cụ lau chùi, như máy hút bụi, chổi, nùi lau.v.v....Người ấy chẳng ai khác hơn là người đàn bà làm việc lau quét dọn dẹp trong toà nhà mà LyLy đã

gặp hôm qua. Nàng chưa kịp mở miệng nói gì, bà ta khoá cửa nhốt nàng trong « phòng chứa » đó. Đồng lúc ấy nghe có tiếng chân nhiều người chạy dồn dập lên xuống các tầng lầu và tiếng còi cảnh sát.

Ngồi trong « phòng chứa » kín mít, không có không khí lọt vào, đồ đạc chặt nít, lại là mùa hè, song LyLy cảm thấy lạnh run trong lớp áo ngủ mỏng manh. Không biết thời gian trôi qua bao lâu ? Có lẽ đến lúc trời sáng tòa nhà mới yên tĩnh trở lại và lúc đó LyLy nghe có tiếng động thật khẽ trước cửa phòng chứa và tiếng mở ổ khóa.

Người đàn bà mở cửa phòng chứa, lách vào trong, trao cho nàng bộ y phục rồi nói :

- Suốt đêm qua họ khám xét tất cả các apartment ở sáu tầng lầu mà không tìm được cô. Nên sáng nay vẫn còn lính gác trước cửa ra vào. Tình trạng này cô phải còn chờ đợi đến khi họ không còn kiểm soát mới rời nơi này được.

Nói xong câu ấy bà ta hé cửa nhìn bên ngoài hành lang, thấy không có người mới chun ra, khoá cửa, nhốt nàng trong đó như cũ.

Đến trưa bà ta trở lại với một thùng rác lớn có bánh xe đẩy, loại thùng lớn cho nhiều gia đình ở toà cao ốc quăng rác trong đó. Bà bảo LyLy ngồi vào trong, rồi bỏ bên trên đầy áp bao rác và thùng giấy và mớ vật dụng vứt bỏ quăng đầy lên trên. Cũng may rác trong thùng không có mùi hôi thúi, nên LyLy có thể chịu đựng ngồi im, mà cũng không dám thở mạnh. Người đàn bà thân nhiên đẩy thùng rác từ thang máy xuống lầu, rời toà cao ốc, rồi đi thẳng đến địa điểm bỏ rác, có

lẽ cách toà nhà không xa. Nhưng bà ta cứ đi lòng vòng loanh quanh một lúc chờ lúc không có người mới gọi khẽ LyLy :

- Cô leo ra ngoài nhanh lên !

Không chân chờ, LyLy phóng ra ngoài. Bà ta hỏi :

- Cô biết cô phải đi đâu chứ ?

- Tôi cần gặp chủ nhà may Nicolai ở gần nhà ga.

- Đây đến đó phải qua nhiều trạm xe điện ngầm. Tôi sẽ đưa cô đi.

- Hay chúng ta lấy taxi ?

- Đi taxi rất nguy hiểm vì sáng này các báo đều có đăng hình cô là người cảnh sát đang truy tìm. Cả đài phát thanh và đài truyền hình đều có loan tin này.

Thế là cả hai đi đến trạm xe điện. Vừa ló mặt xuống đường hầm, người đàn bà vội kéo LyLy đội ngược trở lên. Vì trước cửa xe điện đều có cảnh sát và nhân viên KGB đứng nhìn mặt từng hành khách bước lên xe.

Trở lên đường, LyLy bàn :

- Hay là chúng ta đi bộ ?

- Không được ! Khoảng đường khá xa và có lẽ khắp ngõ đường Moscou đều có người khám xét.

Tuy không dự tính đi bộ, song cả hai cũng bước đều đều trên đường chớ không dám dừng chân. Đi một lúc đến ngã tư thấy một toán lính đang xét người qua đường, LyLy nói :

- Chúng ta không thể đi bộ được rồi, cần phải lấy Taxi.

Người đàn bà lộ vẻ lo lắng chưa quyết định đón taxi, LyLy trấn an bà ta :

- Bà cho tôi mượn khăn choàng cổ của bà. Tôi giả làm người bệnh, bà đón taxi đưa tôi đi. Chắc tài xế xe không nghi ngờ gì đâu !

LyLy quấn khăn choàng trùm che nửa mặt và người đàn bà đón taxi dìu nàng lên xe như người bệnh nặng.

Người tài xế taxi không thắc mắc gì cả, đưa cả hai đến nhà may Nicolai. Hiệu may vào giờ ấy không thấy ai ngoài một người đàn ông tuổi trung tuần đứng trước quầy hàng. LyLy và người đàn bà vừa bước vào nhà chưa kịp mở miệng nói , ông chạy tới chụp tay nàng kéo vào buồng trong, nói giọng mừng rỡ :

- Tôi đang lo là cô không thoát vòng lưới KGB. May quá !

Người đàn bà biết mình đã xong phận sự nên gật đầu chào chủ hiệu may và LyLy, rồi tức khắc rời nơi đó không nói một lời.

Chờ người đàn bà đi rồi, chủ hiệu may đưa cho LyLy một xấp báo rồi nói :

- Cô hãy đọc tin này. Xem ra KGB muốn dấu nhem sự thật. Có lẽ họ đang có âm mưu gì đây !

LyLy liếc nhanh các mặt báo, thấy tờ nào cũng có đăng ảnh Minh Minh thật to với hàng chữ lớn : « Vợ ghen tuông bắt chồng ». Nàng đọc phần chi tiết thì biết được Tschechow bị thương không nặng lắm, viên đạn xuyên ngang hong của hấn và hấn được đưa vào nhà thương cứu chữa kịp thời. Đương nhiên có vài tờ báo thêm dệt câu chuyện tình lâm ly giữa cô gái Việt với đảng viên cao cấp của nhà nước.

LyLy thầm nghĩ, nếu Tschechow còn sống, chắc chắn hấn nói rõ với ban điều tra nàng không phải là Minh Minh. Nếu hấn không nói ra, là cố ý đánh lạc hướng báo chí và dư luận, vừa để CIA không đề phòng.

Nàng nói ý nàng với chủ hiệu may. Ông ta cười nhẹ :

- Tôi cũng nghĩ như cô ! Bây giờ cô ngồi yên trong buồng này chờ tôi. Tôi đi ra ngoài một lúc sẽ cho cô biết kết quả việc cô trở về Phần Lan.

Hơn hai giờ sau ông ta trở lại với sắc mặt buồn thiu, cho LyLy biết bác sĩ Wladimir, bác sĩ Solschenizin và cô y tá trong nhà thương đều bị bắt. Con đường qua biên giới Phần Lan đều bị kiểm soát. Phi trường, nhà ga, các trạm xe điện ngầm v.v... đâu đâu cũng có cảnh sát và KGB. Ông nói :

- Tình trạng này cô không thể rời Nga qua ngõ Phần Lan, cũng chưa thể lộ mặt ra đường. Chờ ít hôm nữa xem sao ?

LyLy nghe nói rầu rĩ ra mặt. Hai ngày liên tiếp nàng ở trong gian phòng không thấy bóng mặt trời đó, gần như nhà tù

kín. Mỗi ngày chủ tiệm may mang vào cho nàng thức ăn và cho biết tin tức tình hình bên ngoài.

Qua ngày thứ ba ông ta mang thức ăn trưa cho nàng có cả y phục của đàn bà Ấn, tức áo là một khúc vải dài sáu thước mà đàn bà họ quần tròn treo lên mình. Ông ta nói với LyLy :

- Tôi nghĩ, chỉ có y phục của đàn bà Ấn Độ hoặc Á Rập may ra cô mới có thể che đậy đôi mắt cú vọ của bọn KGB ở phi trường. Tôi nay có chuyến bay Air India rời Moscou, tôi sẽ lo giấy tờ cho cô rời Nga đi New- Dehli.

LyLy nói :

- Sao ông không để tôi lấy chuyến bay của Swissair về thẳng Suisse ?

- Chắc cô đã biết là hiện giờ các ngõ ngách rời Nga đều có KGB kiểm soát nhìn mặt. Tôi để cô giả làm đàn bà Ấn là để che giấu mặt mũi. Và nếu đàn bà Ấn mà không về Ấn Độ sẽ làm họ nghi ngờ.

Vì những lo âu dồn dập trong những ngày vừa qua làm cho đầu óc LyLy mù mịt không nghĩ ngợi sâu xa, nên khi nghe chủ hiệu may giải thích nàng hồ thẹn nói:

- Tôi quả thật ngu đần ! Đương nhiên giả làm đàn bà Ấn phải đi về Ấn Độ chứ ?

Chủ nhà may cười :

- Cô biết hoá trang làm đàn bà Ấn chớ ? Bộ áo này cô biết cách mặc vào không ?

LyLy gật đầu :

- Xin ông an tâm. Tôi có du lịch ở Bombay nhiều lần nên biết sơ qua về lối ăn mặc của đàn bà họ. Cần nhất là có nhiều đồ trang sức đặc biệt của họ.

- Tôi có sẵn đủ thứ cho cô trong sắc này. Khoảng 4 giờ chiều nay tôi sẽ trở lại đón cô. Mong rằng cô ăn mặc sẵn sàng khi ấy.

- Vâng ! Tôi sẽ làm đúng lời ông dặn.

Đúng giờ hẹn ông ta trở lại thấy LyLy trong lớp y phục phụ nữ Ấn, ông kêu lên :

- Trời ơi ! Nếu tôi không biết trước cô sẽ cải trang, chắc tôi không nhận ra cô là ai ?

Thật thế ! Trong lớp vải quần trông tréo nhiều màu của phụ nữ Ấn Độ, thêm cài trâm vắt lược, cổ tay đeo đầy vòng vàng, mặt trang điểm thật đậm, đôi mắt to đen, trên trán có vẽ một nốt đỏ, lại thêm tấm khăn cùng màu áo che từ dưới phần mắt...LyLy thật sự biến thành cô gái Ấn, cho đến đôi chính nàng cũng không nhận ra mình !

Chủ tiệm may ngắm nghía nàng một lúc bỗng bật cười :

- Chắc chắn cô sẽ qua mặt được bọn KGB ! Chỉ e một điều nếu họ giả vờ hỏi cô bằng tiếng Ấn, cô không hiểu thì có chút phiền phức.

LyLy cười nhỏ :

- Ông chớ quá lo ! Tuy tôi không biết nhiều ngôn ngữ xứ đó, nhưng vài câu thông thường tôi hiểu và nói được.

- Sao ? Cô biết nói cả tiếng Ấn Độ nữa à ?

Thấy ông ta trở mặt ngạc nhiên như không tin mình nói thật, LyLy mỉm cười giải thích:

- Tôi là người thích du lịch đây đó, hơn nữa cũng là nghề nghiệp của tôi. Mỗi khi có dịp ra nước ngoài tôi thường học vài ba câu nói để giao thiệp với dân bản xứ, hoặc hỏi thăm đường xá. Vì vậy nơi nào tôi từng đi qua cũng học năm ba câu nói xứ đó. Ấn Độ là nước rộng lớn, có hơn 500 thổ ngữ khác nhau. Tiếng Hindou là tiếng thông dụng nên tôi nói được vài câu Hindou.

- Nếu thế thì tôi không có việc gì phải lo nữa. Cô sẽ bình yên rời Moscou. Đây là thông hành, vé máy bay. Tôi cũng soạn vali hành lý để cô rời phi trường như hành khách thông thường, không gây chú ý người khác.

- Ông chu đáo lắm ! Cám ơn ông tất cả.

LyLy mở thông hành của mình thấy đề tên Mrs Nanya Rammath, vợ của đệ nhất Tham vụ của Tòa Đại Sứ Ấn tại Moscou.

Nàng thở ra nhẹ nhẹ, nhủ thầm :

« - Đây là cái tên thứ tư ta mang trong chuyến đi này. Nếu còn sống sót trở về Suisse thì quả thật là chuyến đi lịch sử ».

Chưa có lần nào LyLy cảm thấy xôn xang lo âu như lần này. Bởi nàng hiểu, nàng còn trong phần đất cộng sản phút nào, hiểm nguy còn có thể xảy ra. Bỗng nhiên nàng nhớ đến vợ chồng bác sĩ Wladimir và bác sĩ Solschenizin. Giờ này có lẽ họ bị tra khảo trong nhà tù. Nếu họ không bị giết ngay, thì cũng bị đày đến vùng Sibérie. Cuộc đời của nhà bác học tài trí ấy còn đâu nữa !

Nước mắt nàng chọt rơi xuống từng giọt, từng giọt... Chủ tiệm may lấy làm lạ, hỏi giọng lo lắng :

- Cô sao vậy ?

LyLy lắc đầu, lấy tay quẹt nước mắt, gượng gạo mỉm cười :

- Xin lỗi ! Chỉ vì tôi có chút cảm xúc khi nhớ đến cảnh ngộ của hai bác sĩ ở nhà thương.

Nghe nàng nhắc đến bác sĩ Wladimir, ông ta thở dài. KGB chưa bắt hết trọn ổ gián điệp của CIA trên phần đất này, không có nghĩa là không có ngày ông gặp cảnh bác sĩ Wladimir !

Nhưng trên thế gian này, không riêng gì những người điệp viên, mà những ai muốn làm cách mạng, muốn chống lại một chế độ bào tàn áp bức, đều đã soạn sẵn cho mình một cái chết lý tưởng.

Hai người ngồi im, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ...

Chợt có tiếng gõ cửa. Người chủ may giật mình đứng lên nói :

- Người đưa cô ra phi trường Sheremetyevo đã đến đón cô. Tôi và một người nữa cũng theo cô ra phi trường và theo dõi cô đến lúc cô an toàn rời Moscou. Tuy nhiên, để tránh lưu ý của KGB, chúng tôi sẽ đi một xe khác và sẽ không từ giả cô ở đó, mà ngay lúc này. Chúc cô nhiều may mắn, thượng lộ bình an.

LyLy nói cảm ơn và chào từ giả người chủ tiệm may rồi theo ông ta ra cửa. Trước nhà có một xe Mercedes với bản số CD, tức là xe của nhà ngoại giao. Người tài xế là người Nga. Hắn không hỏi lời thôi, mở cửa xe cho nàng ngồi vào, rồi rồ máy chạy đi. LyLy thầm đoán bản xe và số xe là giả và người tài xế là nhân viên CIA.

Nàng thăm phục tổ chức cơ quan tình báo của Mỹ trên xứ này thật là xảo diệu và nhanh chóng !

Vì là thành phố lớn, đường ra phi trường trên 30 cây số nên nửa giờ sau xe mới tới nơi. Người tài xế xách hành lý và đưa LyLy đến quầy vé hãng Hàng Không Air India rồi chào giả từ nàng. Chủ tiệm may và người đàn ông theo ông ta đã có mặt ở đó rồi , nhưng họ chỉ đứng xa xa theo dõi nàng.

Giờ ấy có nhiều chuyến bay rời Moscou nên thiên hạ khá đông. LyLy lưu ý thấy cảnh sát và KGB đứng rải rác khắp nơi. Nàng lo thủ tục hành lý xong thì đã đến giờ hành khách phải lên phi cơ, nên mọi người phải sắp hàng đi đến trước cửa máy bay để lần lượt vào trong.

Thình lình từ xa có hai người Nga mặc thường phục chạy tới chặn ngang cửa. Đàn ông họ cho đi dễ dàng, đàn bà họ tra xét giấy tờ và nhìn mặt.

LyLy nghĩ, có lẽ cơ quan tình báo Nga đã nghi ngờ nàng rời phi trường trong lớp phụ nữ Ấn nên mới chạy đến đây vào phút chót. Nàng lo sợ đi thụt lùi len lẩn vào đám hành khách đứng phía sau và liếc nhanh về phía chủ tiệm may, thấy ông ta khẩn trương không kém gì mình, trong lòng hoang mang không biết phải rút lui nơi đó hay chờ đến lượt mình trình giấy tờ ?

Trong phút nguy cơ ấy chợt có tiếng vang vang của chuyên viên hàng không trên máy vi âm : « Đã đến giờ máy bay cất cánh, yêu cầu tất cả hành khách phải lập tức lên phi cơ » .

Cuộc khám xét của KGB đành chấm dứt tại đó ! Và LyLy đã thoát nạn vào giờ chót !

Lên phi cơ ngồi xuống ghế và mãi đến lúc máy bay cất cánh tâm thần LyLy vẫn chưa an định. Từ đó suốt cuộc hành trình nàng như người bệnh, hồn xác ngày ngật vì mấy ngày sau cùng thần kinh căng thẳng, ăn ngủ ít... Nàng ngả đầu lên ghế tưởng nhớ mọi việc xảy ra trong những ngày ở Moscou...nhớ đến mũi súng hải hùng của Tschechow ... Nước mắt nàng tự nhiên ứa ra...

Vừa đặt chân xuống phi trường New-Delhi, LyLy nghe từ máy phóng thanh vang vang :

« Mrs Dumas ! Mrs Dumas ! Vui lòng đến phòng chờ đợi hành khách của hãng Hàng Không Swissair có người muốn gặp ».

Câu nói được lập đi lập lại nhiều lần. LyLy thầm đoán CIA xứ này muốn bắt liên lạc ngay với nàng, nên hối hả đi đến phòng chờ đợi của hành khách hãng Swissair. Cũng may nàng không có hành lý gì ngoài cái vali nhỏ xách tay mà người chủ tiệm may soạn cho nàng vài bộ y phục Ấn để phòng ngừa bị khám xét ở phi trường Moscou.

Phi trường New-Delhi người đông như kiến, nhưng có lẽ người đưa tiễn nhiều hơn hành khách lấy chuyến bay. Và mặc dù toà nhà có máy lạnh, nhưng người đông, cửa ra vào mở ra đóng vô liên liền, hắt vào cái nóng hùng hực ngoài trời khiến cho LyLy có cảm thấy ngọt ngọt khó thở, tưởng chừng không còn đủ sức bước tới.

Cuối cùng nàng cũng tìm được phòng chờ đợi của hãng máy bay Swissair ! Vừa xô cửa bước vô, bỗng có một cô gái nhào tới ôm LyLy khóc sụt sùi. Rồi một người đàn ông mặt mày ủ rũ, thần sắc bơ phờ, đang ngồi trên ghế, cũng vội vàng đứng lên kêu khẽ :

- Cô LyLy !

Hai người ấy không ai khác hơn là Tuyết Vân và Trụ cờ Vàng !

Không tưởng tượng được Chef và bạn từ Washington đến tận xứ này đón mình, LyLy cảm động rung rung nước mắt. Bao nhiêu oán hận Chef trong những ngày ở Moscou y như nàng đã quên mất ! Nàng nhủ đầu lên vai Chef sụt sùi khóc...

Trụ Cờ Vàng dìu nàng đến ngồi nơi chiếc băng dài, rồi ông cũng ngồi một bên không nói tiếng nào. Trong khi Tuyết Vân sụm dưới chân bạn mếu máo kể :

- Chị biết không ? Chị đi rồi Chef ở nhà không ăn không ngủ, âu sầu khôn khổ. Sau cùng Chef thú thật cho em biết chuyện đi này chị phải làm vợ một tên Nga... Em nghe biết thế thì trách giận Chef và thương xót chị... Nhưng chị thử nhìn coi... Chị đi một tuần mà Chef già hẳn đi, tóc bạc thêm... Chị đừng khóc nữa... Hãy quên những sự đau lòng ấy đi... kể như ...như ...

LyLy vụt ngẩng mặt lên, lấy tay quẹt nước mắt, nói :

- Chị an tâm ! Em không có việc gì đâu !

Nghe nàng nói câu ấy, gương mặt đang ủ ê của Trụ Cờ Vàng hết sức rạng rỡ. Ông ta chồm tới hỏi giọng lấp bắp :

- Vậy ra cô...cô chưa bị hấn... làm gì chứ ?

LyLy vụt vung tay tát lên mặt Trụ Cờ Vàng một cái tát khá mạnh, dùng dằng đứng lên, sắc mặt hầm hầm :

- Bộ Chef tưởng Ly Ly chịu để hấn...hấn...

Nàng không nói tiếp hai tay ôm mặt khóc oà ! Cái khóc này vì uất tức Chef đã biết trước nàng phải làm vợ một tên Nga mà lại bảo nàng đi, lại còn nghĩ nàng chịu làm vợ tên ấy, mà cũng khóc vì ân hận đã tát lên mặt Chef.

Trụ Cờ Vàng bị nhân viên mình tát một cái khá đau, trên má còn đỏ dấu tay, song gương mặt ông ta lộ vẻ khoan khoái còn hơn trẻ con nhận được kẹo. Ông ta hí hửng nói :

- Tôi biết mà ! Còn người khôn lanh tài trí như cô nhất định biết xoay sở, tên kia đâu dễ gì...đụng tới ! Ha ha ha... !

Sau câu nói là tiếng cười vang dội của ông, thiếu điều làm vỡ mảnh cửa kính ! May mà giờ ấy không có ai trong phòng ấy, ngoài họ. Tuyết Vân và LyLy tuy đã nín khóc, song lệ còn ướt mi, nghe tiếng cười của Chef cả hai cùng bật cười theo.

Bây giờ LyLy không khác gì con chim sơn ca, lú lo kè điều nọ chuyện kia cho bạn và Chef nghe, nhất là bữa ăn ở điện Cẩm Linh với vợ chồng Gorbatchev.

Tuyết Vân nghe bạn kể câu chuyện quá lý thú, xen vào nói :

- Em dám chắc trong bọn mình không ai tài trí và to gan liêu lĩnh như chị. Phải nói chị là nhân vật số một của CPQ mà Chef không thể có một người thứ hai !

- Tôi cũng nghĩ thế ! Tôi cũng rõ tài trí của nàng...mới giao việc quan ...

Câu nói của Trụ Cờ Vàng bị LyLy ngắt ngang :

- Thôi đi ! Chef không cần vuốt ve kẻ này làm gì ! LyLy không mắc mưu Chef nữa đâu ! Đừng mong LyLy nghe lời dụ dỗ của Chef, « đi tắm biển » « đi trượt tuyết » !. Nói thật, sau

này dù cho Chef có cho LyLy lên ...mặt trăng, cũng nhất định không đi !

Trụ cờ Vàng cười hề hề một lúc mới lả chả nói :

- Tôi đã thề sẽ không sai cô đi đâu nữa. Chuyến này tôi sẽ gửi XL34 đi vào mặt khu để gặp « Người hùng chiến khu » để...

Ông cố ý bỏ lửng câu nói dở chừng và liếc mắt quan sát nữ nhân viên khả ái của mình...LyLy nào biết nàng sắp rơi vào bẫy của Chef ? Bằng giọng cảm xúc nàng hỏi :

- Chef nói sao ? Bộ có công tác ở chiến khu à ? XL34 đi xa có được không ?

- Thật ra công tác này phải giao cho cô mới đúng. Nhưng tôi đã thề không dám sai cô đi đâu nữa, nên...

LyLy lại ngắt lời Trụ Cờ Vàng, sắc mặt vô cùng xúc động :

- Cần gì phải thắc mắc vì lời thề ? Chef cứ ra lệnh cho LyLy, đừng nhớ tới lời thề vu vơ ấy làm gì !

Mỗi sắc thái biến đổi trên gương mặt của nàng, cùng với giọng nói đầy cảm xúc của nàng khi nói đến cái tên « Người hùng chiến khu », không qua khỏi ánh mắt tinh đời của Trụ Cờ Vàng. Biết cá đã ăn câu rồi, ông ta còn giả bộ nói :

- Vì tôi đã thề là sẽ không sai cô đi vào chỗ hiểm nguy nữa, kéo không cô oán trách tôi. Huống chi sau chuyến đi này chính cô cũng không muốn nhận công tác nào nữa mà ?

- Ai oán trách Chef hồi nào đâu ? Người ta nói không muốn đi, là không đi tắm biển hay đi trượt tuyết cái kiểu chết người kia ! Chớ đâu ai nói không muốn đi vào chiến khu đâu ?

- Có thật không ? Có thật cô muốn đi vào chiến khu không ? Tôi không tin !

LyLy nài nỉ :

- Chef hãy để LyLy lãnh công tác chuyển đi này nhé ?

- Cô nhất định muốn đi à ? Cô không ân hận vì quyết định của cô chứ ?

LyLy gật đầu. Trụ cờ Vàng nghiêm giọng nói :

- Được rồi ! Nhớ là chuyến này chính cô đòi đi, chớ không phải tôi ra lệnh cô đâu nhé ? Vậy sẵn cô đang ở New-Delhi qua Mã Lai rất gần, ngày mai chúng tôi sẽ trở về Washington, cô lấy chuyến bay của Mã Lai đi Pénang, rồi từ đó đi Trenganu nhập vào trại tị nạn. Mà thôi, bây giờ chúng ta nên về khách sạn Hilton nghỉ ngơi đã. Tối nay Tuyết Vân sẽ giao thông hành, vé máy bay, chương trình của lần công tác này và những thứ cần thiết cho cô.

Nói xong câu ấy ông đứng lên đi ra cửa... LyLy và Tuyết Vân cũng lóe lóe theo sau. LyLy vừa đi vừa nghĩ :

« -Té ra ông già đã sắp đặt cho ta vào Mật Khu, vậy mà ông còn làm bộ nói đã cử XL34 để ta phải năn nỉ ông đòi đi ! Ta thật ngu quá ! Rốt cuộc cũng mắc mưu ông già ! Tức ơi là tức ! ».

Nàng nghĩ là nghĩ như vậy, mà trong lòng vui sướng vô ngần, vì không bao lâu nữa nàng sẽ đối diện với con người bí mật mà nàng mơ ước được gặp để xem hình hài nhân cách ra sao ?

Nỗi khổ lòng của chuyến đi Moscou vừa qua như quên hết. LyLy mừng tưng chuyến đi sắp tới với nhiều hoa mộng...

(Hết)

Xin đọc tiếp :

« LL12 VÀO CHIẾN KHU »